« *Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος* ».

ΕΤΟΣ Α.' ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 11 Αὐγούστου 1858. Ἀριθ. 15

ΟΙ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

(Συνέχεια.)

Παρατρέχομεν, συντομίας χάρεν, τὸ Θ'. κεφάλαιον, ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν οἰκίαν ἐπάνοδος, καθ' ἣν ὁ Λουκιανὸς φονεύει τὸν ἐπὶ δένδρου καθήμενον φασιανὸν διὰ σφαιριδίου, εἰς ἀπόστασιν ὀγδοηκοντα βημάτων, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης.

Ἐν δὲ τῷ Ι'. παρακαλεῖ ὁ Κύριος Δουμᾶς τὸν Λουκιανὸν νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τίνι τρόπῳ αἰσθάνεται πάντα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν ἐν Παρισίοις ἀδελφόν του, εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων λευγῶν.

— Ὅτε, τῷ λέγει, ἡ κυρία δὲ Φράγκη, ἕνεκα τῆς λύπης ἣν ἠσθάνεσθε, καὶ ἥτις σᾶς ἔκαμε νὰ πιστεύσητε ὅτι δυσάρεσόν τι συνέβη εἰς τὸν ἀδελφόν σας, σᾶς ἠρώτησεν ἐὰν ἦσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀπεκρίθητε — Ἂν ἦτο ἀποθαμένος ἤθελε μοὶ ἐμφανισθῆ.

— Ναί, ἀπεκρίθην οὕτω.

— Λοιπὸν ἐὰν ἡ ἐξήγησις τῶν λόγων τούτων δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς βέβηλον οὖς, ἐξηγήσατέ μοι αὐτοὺς σᾶς παρακαλῶ.

Καθ' ὅσον ὡμίλουν ὁ νεανίας ἐγένετο τοσοῦτον κατηφής, ὥστε τοὺς τελευταίους λόγους μου ἐπρόφερα μετὰ δισταγμοῦ, καὶ μάλιστα ἠκολούθησε σιγμῶν τινων σιωπὴ μεταξὺ ἡμῶν, ἀφ' οὗ ἐπέρανα τὸν λόγον μου.

— Βλέπω, εἶπον τὴν ἀδιακρισίαν μου, καὶ παρακαλῶ νὰ ὑποθέσητε ὅτι δὲν εἶπον τίποτε.

— Ὦ! τίποτε, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' εἶσθε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ διὰ τοῦτο βέβαια ἔχετε τὸ πνεῦμα ὀλίγον δύσπιστον, καὶ φοβοῦμαι μήπως θεωρήσητε ὡς δεισιδαιμονιαν, ἀρχαίαν τινὰ τῆς γενεᾶς ἡμῶν παράδοσιν, ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν πρὸ τεσσάρων αἰώνων.

— Ἀκούσατέ μου, τῷ εἶπον, σᾶς ὀμνύω ὅτι ὡς πρὸς τοὺς μύθους καὶ τὰς παραδόσεις οὐδεὶς ὑπάρχει γελοιωδέστερος ἐμοῦ, καὶ ὑπάρχουσι καὶ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα πιστεύω εἰς τρόπον ὅλως ἰδιαίτερον, τουτέστιν εἰς τὰ ἀδύνατα.

—Λοιπὸν πιστεύετε εἰς τὰ φαντάσματα ;

— Θέλετε νὰ σᾶς εἴπω τί συνέβη εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον.

— Ναί, διότι τοῦτο θέλει μὲ ἐνθαρρύνει.

— Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1007, ὅτε μόλις ἤμην ἑπτὰ καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ἡλικίας, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλε τὸ προσεγγύζον τέλος τοῦ ἀσθενοῦς, μετεφέρθην εἰς τὴν οἰκίαν γραίας τινὸς ἐξαδέλφης μου, ἥτις κατῴκει ἔν τινι οἰκίᾳ μεταξὺ αὐλῆς καὶ κήπου.

Αὕτη δὲ μοὶ ἔστησε τὴν κλίνην ἀντικρὺ τῆς ἰδικῆς της, καὶ μὲ κατέκλινεν ἐν αὐτῇ εἰς τὴν συνήθη ὥραν μου, ἐγὼ δὲ οὐδόλως αἰσθανόμενος τὴν ἐπικειμένην μοι συμφοράν, ἀπεκοιμήθην. Λίφνης ἀκούω τρία σφοδρὰ κρούσματα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μας· ἐξυπνῶ παρευθὺς, καὶ καταβὰς ἐκ τῆς κλίνης μου ὁδεύω πρὸς τὴν θύραν.

« — Ποῦ πηγαίνεις ; » ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη μου.

Ἐξυπνήσασα ὡς καὶ ἐγώ, ὑπὸ τῶν κτημάτων τούτων, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν κυριεύσαντα αὐτὴν φόβον, καλῶς γινώσκουσα ὅτι ἐπειδή, ἡ ἐξωτερικὴ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κρυσῇ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου ἤμεθα.

« — Πηγαίνω ν' ἀνοίξω τοῦ πατέρα μου, ποῦ ἦλθε νὰ μ' ἀφήσῃ ὑγείαν » τῇ ἀπεκρίθην.

Τότε πηδήσασα ἐκ τῆς κλίνης μὲ κατέκλινε πάλιν ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου.

— Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανῆλθε πλέον τὸ φάντασμα; εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ὄχι, ἂν καὶ πολλάκις ἐπεκαλέσθην αὐτό.

— Λοιπὸν, εἶπε μειδιῶν ὁ Λουκιανὸς, ἡμεῖς εἴμεθα εὐτυχέστεροι ὑμῶν.

— Σᾶς; ἐμφανίζονται πάλιν οἱ ἀποθανόντες συγγενεῖς σας;

— Ὁπάκις μέγα τι συνέβη, ἢ μέλλει νὰ συμβῇ.

— Καὶ εἰς τί ἀποδίδετε τὸ προνόμιον τοῦτο τῆς οἰκογενείας σας;

— Ἀκούσατε τὴν περὶ τούτου παράδοσιν αὐτῆς. Σᾶς εἶπον ὅτι ἡ Σικελία ἀπέθανεν ἀφήσασα δύο υἱούς.

— Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Οἱ δύο οὗτοι ἐμεγάλωσαν, ἀγαπῶντες ἀλλήλους δι' ὅλης τῆς ἀγάπης ἣν ἤθελον αἰσθάνεσθαι διὰ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς των, ἐὰν οὗτοι ἔζων.

Ὡμόσαν λοιπὸν ὅτι οὐδὲν ἤθελε χωρίσει αὐτοὺς, οὐδὲ μετὰ θάνατον, καὶ δὲν ἠξεύρω κατὰ συνέπειαν ὁποίου ἰσχυροῦ ἐξορκισμοῦ, ἔγραψαν μὲ τὸ αἷμά των ἐπὶ τεμαχίων μεμβράνης ἅτινα ἀντήλλαξαν, τὸν ὅρκον ὅτι ὁ ἀποθνήσκων πρῶτος ἤθελε φανῇ εἰς τὸν ἕτερον, πρῶτον μὲν εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ ἐκυτοῦ θανάτου; ἔπειτα δὲ εἰς πᾶσαν σοβαρὰν περίστασιν τοῦ βίου τοῦ ἑτέρου. Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ ἕτερος ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν ἐφονεύθη ἔν τινι ἐνέδρᾳ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀδελφός του ἐσφράγιζεν ἐπιστολὴν προσδιωρισμένην δι' αὐτόν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπάτει τὸ δακτυλίδιόν του ἐπὶ τοῦ ζέοντος βουλοκηρίου, ἠσθάνθη σεναγμὸν ὄπισθεν ἑκυτοῦ, καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν ἀδελφόν του ὄρθιον καὶ σηρίζοντα τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, εἰ καὶ δὲν ἠσθάνετο τὴν πίεσιν τῆς χειρός του· Τότε δι' αὐτομάτου κινήματος προσήνεγκεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν ἥτις τῷ ἦτο προσδιωρισμένη· οὗτος δὲ λαβὼν αὐτὴν ἐγένετο ἄφαντος· τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου του τῷ ἐνεφανίσθη πάλιν. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ συνυπεχρεώθησαν οὐ μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους των, διότι ἔκτοτε τὰ φαντάσματα ἐπαναλήφθησαν, οὐ μόνον εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ τὴν προτεραίαν παντὸς σπουδαίου συμβάντος.

Ἐν δὲ τῷ ΙΑ΄. κεφαλαίῳ γίνεται ἡ περιγραφὴ τῆς τελετῆς τῆς συμφιλιώσεως τῶν δύο φατριῶν Ὀρλάνδη καὶ Κολόννα, ἥτις ἐγένετο διὰ συμβολαίου παρόντος τοῦ δημάρχου καὶ λοιπῶν, καὶ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ Σουλλακάρου. Μεταβαίνομεν δὲ ἤδη εἰς Παρισίους ὅπου ἡ διήγησις καθίσταται ζωηροτέρα καὶ μᾶλλον ἐλκυστική.

ΙΒ΄.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἔφθασα εἰς Παρισίους, ἐπαρουσιάσθην εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κ. Λουδοβίκου δὲ Φράγκη. Ἐπειδὴ δὲ ἔλειπεν, ἀφῆκα τὸ ὄνομά μου μετά τινων λέξεων, ἵνα δηλώσω αὐτῷ ὅτι ἠρχόμην ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Σουλλακάρον, καὶ ὅτι εἶχον ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κ. Λουκιανοῦ, καὶ νὰ μοὶ εἴπῃ τὴν ὥραν του, διότι εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ τῷ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἵνα δὲ μὲ ὁδηγήσῃ ὁ ὑπηρέτης εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κυρίου του, διήλθομεν τὸ ἐστιατόριον καὶ τὴν αἴθουσαν. Ἐθεώρουν τὰ πάντα μετὰ περιεργείας, ἣν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις, καὶ εὗρον αὐτοῦ τὰς ἕξεις τοῦ ἐνοικοῦντος ἄ; εἶχεν αὐτὸς ἐν Σουλλακάρῳ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα αἱ ἕξεις αὗται ἦταν καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῆς Παρισινῆς φιλοκαλίας. Εὗρον ὅτι ὁ Κ. Λουδοβίκος δὲ Φράγκης ὡ; ἄγαμος εἶχεν ὑπὲρ τὸ δέον ὡραίαν κατοικίαν.

Τὴν δὲ ἐπαύριον ἐνῷ ἐνεδυόμην, δηλαδὴ περὶ τὰς ἕνδεκα ὥρας, ὁ ὑπηρέτης μου μοὶ ἀνήγγειλε τὸν Κ. Λουδοβίκον δὲ Φράγκην. Διέταξα λοιπὸν νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ νὰ τῷ προσφέρῃ τὰ; ἐφημερίδας, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι μετὰ μίαν στιγμὴν θέλω εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς του, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ὁ Κ. Λουδοβίκος δὲ Φράγκης ὅστις ἀπὸ εὐγένειαν ἴσως ἀνεγίνωσκεν ἐπιφυλλίδα τινὰ ἰδικήν μου, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐδημοσιεύετο διὰ τῆς ἐφημερίδος ὁ *Τόπος*, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν· ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐμβρόντητος διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητά του πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Ἠγέρθη τότε, καὶ—Κύριε, μοὶ εἶπε, μόλις ἠδυνήθην νὰ πιστεύσω εἰς τὴν καλήν μου τύχην, ἀναγινώσκων χθὲς τὸ γραμματίόν σας ὅπερ μοὶ ἐνεχείρισεν ὁ ὑπηρέτης μου, ὅτε εἰσῆλθον. Τὸν ἔκαμα δὲ νὰ μοὶ ἐπαναλάβῃ εἰκοσάκις τὰ χαρακτηριστικά σας, ἵνα βεβαιωθῶ ὅτι συμφωνοῦσι μετὰ τῶν εἰκόνων σας. Ἐπὶ τέλους τὴν πρωΐαν ταύτην, ἐπὶ τῇ διπλῇ προθυμίᾳ μου τοῦ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ μάθω περὶ τῆς οἰκογενείας μου, ἐπαρουσιάσθην χωρὶς νὰ ἐξετάσω πολὺ τὴν ὥραν, καὶ φοβοῦμαι μὴ ἦλθον λίαν πρωΐ.

— Συγγνώμην, τῷ, εἶπον ἐὰν δὲν σᾶς ἀποκρίνωμαι πρῶτον εἰς τὴν χαριεστάτην πρότρησίν σας, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ Κύριε, ὅτι σᾶς θεωρῶ , καὶ ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἐὰν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ μετὰ τοῦ Κ. Λουκιανοῦ, ἢ τοῦ Λουδοβίκου δὲ Φράγκη;

— Ναὶ, δὲν εἶναι, ἡ ὁμοιότης μας μεγάλη; ἐπρόσθεσε γελῶν, καὶ ὅτε ἤμην ἐν Σουλλακάρῳ μόνον ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν ἠπατώμεθα ὡς πρὸς αὐτήν· ἐν τούτοις ἐὰν μετὰ τὴν ἀναχωρισίν μου, δὲν ἀπέβαλε τὰς κορσικανὰς ἕξεις του, πρέπει νὰ τὸν εἴδετε πάντοτε μὲ ἐνδυμασίαν ἥτις μᾶς κάμνει νὰ διαφέρωμεν ὀλίγον.

— Τῇ ἀληθείᾳ, τῷ εἶπον, δὲν ἠξεύρω πῶς, ὅτε τὸν ἄφησα, ἐξαιρέσει τῶν λευκῶν περισκελίδων, αἵτινες δὲν εἶναι εἰσέτι τῆς ἐποχῆς εἰς Παρισίους, ἦτο ἐνδεδυμένος ἀπαραλλάκτως ὡς ὑμεῖς, ὥστε οὐδ' αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῆς ἐνδυμασίας ὑπάρχει μεταξὺ ὑμῶν πρὸς διάκρισιν. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησα, ἐκβάλλων ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου μου τὴν ἐπιστολὴν, ἐννοῶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχητε μεγάλην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθητε περὶ τῆς οἰκογενείας σας· λάβετε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἤθελα ἀφήσει χθὲς εἰς τὴν κατοικίαν σας, ἐὰν δὲν εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Κ. δὲ Φράγκην νὰ σᾶς τὴν ἐγχειρίσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Καὶ τοὺς ἀφήσατε ὅλους εἰς καλὴν ὑγείαν;

— Ναι, ἀλλ' εἰς ἀνησυχίαν.

— Δι' ἐμέ;

—Δι' ὑμᾶς, ἀλλ' ἀναγνώστατε παρακαλῶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε;

— Πῶς ὄχι;

Ὁ Κ. δὲ Φράγκης ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, ἐνῷ ἐγὼ ἡτοίμαζον σιγάρια.

Ἐν τούτοις τὸν παρετήρουν ἐνῷ διέτρεχε τὴν ἀδελφικὴν ἐπιστολήν του, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐμειδία ψιθυρίζων.

—Ὁ φίλτατος Λουκιανός! ἡ ἀγαθὴ μήτηρ μου.. Ναὶ . . . Ναὶ . . . καταλαμβάνω. Δὲν εἶχον εἰσέτι ἀναλάβει ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς παραδόξου ταύτης ὁμοιότητος, καίτοι ὡς μοὶ εἶχε προειπεῖν ὁ Λουκιανὸς, παρετήρησα περισσοτέραν λευκότητα χρώματος, καὶ καθαρωτέραν προφορὰν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

— Λοιπόν! τῷ εἶπον ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του, προσφέρων αὐτῷ σιγάριον ὅπερ ἤναψεν ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μου, εἴδετε ὡς σᾶς εἶπον ὅτι ἡ οἰκογένειά σας εὑρίσκετο εἰς ἀνησυχίαν, βλέπω ὅμως μετὰ χαρᾶς ὅτι εἶχεν ἄδικον.

— Ὄχι, μοὶ εἶπε μετὰ λύπης, δὲν ἤμην μὲν ἀσθενὴς εἶναι ἀληθὲς, ἀλλ' ἠσθάνθην ἀρκετὰ σφοδρὰν λύπην, ἥτις ὁμολογῶ ὅτι ηὔξανεν ἔτι μᾶλλον· διότι πάσχων ἐγὼ ἐδῶ, ἔκαμνον καὶ τὸν ἀδελφόν μου νὰ πάσχῃ.

— Ο Κ. Λουκιανὸς μοὶ εἶχεν ἤδη εἰπεῖ ὁ ἴδιος ὅ,τι μοὶ λέγετε καὶ ὑμεῖς, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ διὰ νὰ πιστεύσω ὅτι πρᾶγμα τόσον παράδοξον ἦτο ἀληθὲς καὶ ὄχι φαντασία τοῦ νοός του, δὲν μοὶ ἐχρειάζετο ἀπόδειξις μικροτέρα ταύτης. Καὶ ὑμεῖς λοιπὸν Κύριε, εἴσθε πεπεισμένος ὅτι ἡ αἰτία τῆς λύπης τοῦ ἀδελφοῦ σας εἴσθε ὑμεῖς;

— Ναὶ, Κύριε.

—Λοιπὸν, ἐπανέλαβον, ἡ καταφατική σας αὕτη ἀπόκρισις μὲ ἐνδιαφέρει διττῶς δι' ὅσα συνέβησαν εἰς ὑμᾶς. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω κινούμενος ὑπὸ ἐνδιαφέροντος καὶ ὄχι περιεργείας, ἐὰν ἡ λύπη ἣν ἠσθάνθητε παρῆλθε, καὶ ἡ παρηγορία ἤρχισε.

—Ὅσον δι' αὐτὸ γνωρίζετε Κύριε, μοὶ εἶπεν, ὅτι καὶ ἡ σφοδροτάτη λύπη παρέρχεται μὲ τὸν καιρὸν, καὶ ἐὰν οὐδὲν συμβεβηκὸς ἐπισυμβῇ ἵνα παροξύνῃ τὴν πληγὴν τῆς καρδίας μου, τότε θέλει μὲν αἱμάσσει ἐπί τινα καιρὸν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θέλει κλεῖσει. Ἐν τούτοις δέχθητε τὰς εὐχαριστήσεις μου, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἔχωμαι ἐνίοτε νὰ συνδιαλεγώμεθα περὶ τοῦ Σουλλακάρου.

—Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, τῷ εἶπον, ἀλλὰ διατί τώρα δὲν ἐξακολουθοῦμεν τὴν ὁμιλίαν μας, ἥτις εἶναι τόσον εὐάρεστος καὶ εἰς τοὺς δύω μας. Ἰδοὺ ὁ ὑπηρέτης μου, ὅστις μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι τὸ πρόγευμα εἶναι ἕτοιμον. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ συμφάγωμεν, καὶ τότε δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει.

Μοὶ εἶναι ἀδύνατον, καὶ λυποῦμαι πολύ. Χθὲς ἔλαβον ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν σφραγιδοφύλακα, ὅστις μὲ παρακαλεῖ νὰ περάσω περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, καὶ καταλαμβάνετε ὅτι ἐγὼ ὡς μαθητεύων δικηγόρος δὲν δύναμαι νὰ κάμω τοιοῦτον ἔξοχον πρόσωπον νὰ μὲ περιμένῃ.

— Ἄ! ἀλλὰ πιθανὸν νὰ σᾶς προσκαλῇ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ὀρλάνδων καὶ τῶν Κολονῶν.

—Τὸ ὑποθέτω, ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός μου μοὶ λέγει ὅτι ἡ ἔρις ἐτελείωσεν. . .

— Παρόντος συμβολαιογράφου, καὶ περὶ τούτου δύναμαι νὰ σᾶς δώσω θετικὰς εἰδήσεις. Ὑπέγραψα εἰς τὸ συμβόλαιον ὡς ἀνάδοχος τοῦ Ὀρλάνδου.

—Ναὶ, ὁ ἀδελφός μου μοὶ ἀναφέρει περὶ τούτου.

— Ἀκούσατε, μοὶ εἶπε σύρων τὸ ὡρολόγιόν του, εἶναι σχεδὸν μεσημβρία, καὶ πρῶτον θέλω ὑπάγει εἰς τὸν σφραγιδοφύλακα νὰ τῷ ἀναγγείλω, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Ὦ! θρησκευτικῶς σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι.

— Πόσον εἶναι ἀγαπητὸς ὁ Λουκιανός! ἐγνώριζα καλῶς ὅτι καίτοι ἐναντίον τῶν αἰσθημάτων του ἤθελε τὸ κάμει.

— Ναὶ, πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονῆτε, διότι σᾶς βεβαιῶ ἐκοπίασε πολύ.

—Θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τούτων πάντων μετὰ ταῦτα, διότι γνωρίζετε καλῶς ὅτι δι' ἐμὲ εἶναι μεγάλη εὐχαρίστησις τὸ νὰ ἴδω κατὰ διάνοιαν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν πατρίδα μου, ἀνακαλουμένους παρ' ὑμῶν. Ὥστε ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ὥραν σας. . .

— Μοὶ εἶναι λίαν δύσκολον, διότι τὰς πρώτας ταύτας ἡμέρας τῆς ἐλεύσεώς μου θέλω τὰς διέλθει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀλλ' εἴπατέ μοι ὑμεῖς ποῦ δύναμαι νὰ σᾶς εὕρω;

Ἀκούσατέ μου, μοὶ εἶπεν, αὔριον δὲν εἶναι τὸ μεσοσσαράκοστον;

— Αὔριον;

— Ναί.

— Λοιπόν;

— Θὰ ὑπάγητε εἰς τὸν μετημφιεσμένον χορὸν τοῦ Μελοδράματος;

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ναί, ἐὰν μοὶ λέγητε τοῦτο πρὸς συνέντευξίν μας, ὄχι, ἐὰν δεν ἔχω κανὲν συμφέρον νὰ ὑπάγω.

— Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάγω, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ὑπάγω.

— Ἄ! Ἄ! εἶπον μειδιῶν, βλέπω ὡς ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ χρόνος θεραπεύει τὰς σφροδοτέρας λύπας, καὶ ὅτι ἡ πληγὴ τῆς καρδίας σας θέλει κλείσει.

— Λανθάνεσθε, διότι ἴσως πάγω νὰ εὕρω νέας λύπας.

— Τότε μὴ ὑπάγετε διόλου.

— Αἴ! μήπως δυναταί τις νὰ κάμῃ ὅτι θέλει εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Παρασύρομαι ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου· ὑπάγω ὅπου ἡ εἱμαρμένη μὲ ὠθεῖ. Ἤτο κάλλιον νὰ μὴ ὑπάγω, τὸ γνωρίζω καλῶς, καὶ ὅμως θέλω ὑπάγει.

— Λοιπὸν αὔριον εἰς τὸ Μελόδρσμα;

— Ναί.

— Τὴν ὥραν;

— Τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐὰν θέλετε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν ἑστίαν· εἰς τὴν μίαν ὥραν ἔχω συνέντευξιν ἔμπροσθεν τοῦ ὡρολογίου.

— Πάγει καλῶς.

Ἀπεχαιρετήσαμεν ἀλλήλους, καὶ ἐξῆλθε δρομαίως. Ἦτο μεσημβρία· ἐγὼ δὲ ὅλον τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἤμην ἐνησχολημένος εἰς ὑποθέσεις, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς ἄνθρωπον ἐπιστρέψαντα μετὰ δέκα ὀκτὼ μηνῶν περιήγησιν· τὸ δὲ ἑσπέρας, εἰς τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἤμην εἰς τὴν συνέντευξιν.

Ὁ Λουδοβίκος ἤργισεν ὀλίγον, διότι εἰς τοὺς διαδρόμους εἶχεν ἀκολουθήσει προσωπεῖον ὅπερ ἐνόμισεν ὅτι ἐγνώρισεν, ἀλλὰ τὸ προσωπεῖον ἐχάθη εἰς τὸ πλῆθος, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ.

Ἠθέλησα νὰ τῷ ὁμιλήσω περὶ Κορσικῆς, ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ἦτο τόσον ἐνησχολημένος εἰς ἄλλα, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τοιοῦτον σπουδαῖον ἀντικείμενον ὁμιλίας· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὸ ὡρολόγιον, αἴφνης δὲ μ' ἀφῆκε λέγων.

— Ἄ! ἰδοὺ ἡ ἐξ ἴων ἀνθοδέσμη μου.

Καὶ διῆλθε τὸ πλῆθος ἵνα φθάσῃ γυναῖκά τινα, ἥτις πραγματικῶς ἐκράτει μεγίστην ἀνθοδέσμην ἐξ ἴων· ἐπειδὴ δὲ κατ' εὐτυχίαν τῶν διαβαινόντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἑστίᾳ ἀνθοδέσμαι διαφόρων εἰδῶν, ἀνθοδέσμη τις ἐκ καμηλίων ἐπλησίασεν εἰς ἐμὲ καὶ μοὶ ἀπηύθυνε τὰς προσρήσεις της διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπάνοδόν μου εἰς Παρισίους. Διεδέχθη δὲ τὴν ἀνθοδέσμην τῶν καμηλίων ἀνθοδέσμη ῥόδων, ταύτην δὲ ἀνθοδέσμη ἡλιοτροπίων.

Ἐπὶ τέλους εὑρισκόμενος εἰς τὴν πέμπτην μου ἀνθοδέσμην ἀπαντῶ τὸν Δ.

— Ἄ! εἶσθε ὑμεῖς, φίλτατε; μοὶ εἶπε, καλῶς ὡρίσατε· ἐφθάσατε εἰς καλὴν ὥραν, δειπνοῦμεν ἀπόψε εἰν τὴν οἰκίαν μου μὲ διαφόρους φίλους (μοὶ ἀνέφερε δέ τινας ἐξ αὐτῶν), καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς θέλετε μᾶς τιμήσει.

— Μυριάκις εὐγνωμονῶ, φίλτατε, ἀλλὰ λυποῦμαι μεγάλως ὅτι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν σας, διότι εἶμαι μετά τινος φίλου.

— Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ὁ καθεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ φέρῃ καὶ ἕνα φίλον. Πρὸς δὲ τούτοις διετάχθη νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓξ φιάλαι ὕδατος, προσδιωρισμέναι εἰς τὸ νὰ διατηρῶσι τὴν νωπότητα τῶν ἀνθοδεσμῶν.

— Φίλτατέ μοι ἀπατᾶσαι, δὲν ἔχω ἀνθοδέσμας διὰ τὰς φιάλας σου· εἶμαι μεθ' ἑνὸς φίλου.

— Λοιπὸν; γνωρίζεις τὴν παροιμοίαν, οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι φίλοι μας.

— Εἶναι νεανίας τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις.

— Ἔ! γνωριζόμεθα.

— Θέλω τοῦ προτείνει τὴν ἀγαθὴν ταύτην τύχην.

— Ναί, καὶ ἐὰν ἀποποιηθῇ φέρε τον διὰ τῆς βίας.

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θέλω κάμει ὅ,τι δύναμαι ... Καὶ τί ὥραν δειπνεῖτε;

— Εἰς τὰς τρεῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ θὰ καθήσωμεν ἕως εἰς τὰς ἕξ, ἔχετε ἱκανὴν προθεσμίαν.

— Πάγει καλῶς.

Ἀνθοδέσμη δέ τις ἐκ μυοσωτίδων ἥτις εἶχεν, ἀκούσει τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ διαλόγου μας, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Δ .... καὶ ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτοῦ.

Μετά τινας στιγμὰς συνήντησα τὸν Λουδοβίκον, ὅστις βεβαίως εἶχε τελειώσει μὲ τὴν ἐξ ἴων ἀνθοδέσμην του· ἐπειδὴ δὲ ἡ μετημφιεσμένη μου δὲν εἶχε πολὺ πνεῦμα, τὴν ἔσειλα νὰ πειράξῃ ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, καὶ ἔλαβεν τὸν βραχίονα τοῦ Λουδοβίκου.

— Λοιπὸν τῷ εἶπον, ἐμάθετε ὅσα ἠθέλετε νὰ μάθητε;

— Ἄ! ναὶ γνωρίζετε καλῶς ὅτι εἰς τοὺς μετημφιεσμένους χοροὺς μᾶς λέγουσιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἀγνοῶμεν.

— Ταλαίπωρε φίλε μου, τῷ εἶπον, συγνώμην διότι σὲ ὀνομάζω, οὕτω· ἀλλὰ μοὶ φένεται ὅτι σᾶς γνωρίζω ἀφ' ὅτου ἐγνώρισα τὸν ἀδελφόν σας ... Φέρ' ἴδωμεν ... εἶσθε δυστυχής, νομίζω; ... τί τρέχει λοιπόν;

— Ὦ! τίποτε· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ εἴπῃ τις.

Ἰδὼν ὅτι ἤθελε νὰ φυλοξῇ τὸ μυστικόν του, ἐσιώπησα. Ἐκάμαμεν δύο ἢ τρεῖς γύρους ἐν σιωπῇ, ἐγὼ μὲν ἀρκετὰ ἀδιάφορος διότι δὲν ἐπερίμενον κανένα, ἐκεῖνος ὅμως λίαν προσεκτικὸς καὶ ἐξεταζων ἕκαστον προσωπεῖον διαβαῖνον πλησίον.

— Γνωρίζετε τί πρέπει νὰ κάμετε; τῷ εἶπον.

Συνετιναχθη, ὡς ἄνθρωπος ἀποσπώμενος ἐκ τῶν διαλογισμῶν του. — Ἐγώ! ... Ὄχι! ... Τί λέγετε; Συγνώμην.

— Σᾶς προτείνω διασκέδασιν, ὡς μοὶ φαίνεσθε ὅτι ἔχετε ἀνάγκην.

— Ποίαν.

— Ἔλθετε νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὴν οἰκοίαν ἑνὸς φίλου μου.

— Ὦ! ὄχι, ἤθελα εἶμαι συνδαιτυμὼν πολὺ ἄκοχος.

Πᾶ! θὰ λέγουν ἀστειότητας, αἵτινες θέλουν σᾶς εὐθυμήσει.

— Προς δὲ τούτοις δὲν εἶμαι προσκεκλημένος.

— Ἀπατᾶσθε, διότι εἶσθε.

— Μεγάλη εὐγένεια τοῦ προσκαλέσαντος, ἀλλὰ σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἄξιον ....

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀπηντήσαμεν τὸν Δ ... ὅστις ἐφοίνετο πολὺ ἐνησχολημένος μὲ τὴν ἐκ μυοσωτίδων ἀνθοδέσμην του, καὶ ὅρως με παρετήρησε.

— Λοιπόν! εἶπεν, εἴμεθα σύμφωνοι, νομίζω εἰς τὰς τρεῖς.

— Ἤττον σύμφωνοι παρά ποτε· δὲν δύναμαι νὰ σᾶς συντροφεύσω.— Λοιπὸν ἄμε 'στὸ διάβολο, εἶπε, καὶ ἐξηκολουθησε τὸν δρόμον του.

— Τίς εἶναι οὗτος ὁ Κύριος; μὲ ἠρώτησεν ὁ ὁ Λουδοβίκος, διὰ νὰ εἴπῃ τι.

— Εἶναι ὁ Δ... εἷς ἐκ τῶν φίλων, μου νέος εὐφυέστατος, μόλονότι εἶναι συντάκτης μιᾶς τῶν προτίστων ἐφημερίδων μας.

Ὁ Κ. Δ ...! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ὁ Κ. Δ....! τὸν γνωρίζετε λοιπόν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶναι ἤδη δύο ἢ τρία ἔτη ὅπου ἔχω συμφέροντα, καὶ μάλιστα φιλίαν μετ' αὐτοῦ.

— Μήπως εἰς τὴν οἰκίαν τούτου ἐμέλλετε νὰ δειπνήσετε ἀπόψε;

— Ναί.

— Λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του μοὶ ἐπροτείνατε νὰ μὲ ὁδηγήσητε;

— Ναί.

— Τότε διαφέρει· τὸ δέχομαι· Ὦ! τὸ δέχομαι μετὰ μεγίστης χαρᾶς.

— Ἀξιόλογα!

— Ἴσως ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑπάγω, ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοβίκος, μειδιῶν μετὰ πικρίας· ἀλλ' ἐνθυμεῖσθε ὅτι σᾶς εἶπον χθές; δὲν δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει, ἀλλ ἐκεῖ ὅπου ἡ εἱμαρμένη τὸν σύρει, καὶ ἀπόδειξις τούτου ὅτι ἦτο κάλλιον νὰ μὴ ἔλθω ἐδῶ ἀπόψε. Τὴν στιγμὴν ταύτην, συνηντήθημεν ἐκ νέου μετὰ τοῦ Δ....

— Φιλτατε, τῷ εἶπον, ἤλλαξα γνώμην.

— Καὶ θὰ σᾶς ἔχωμεν;

— Ναί.

— Εὖγε λοιπόν! ἐν τούτοις πρέπει νὰ σὲ εἴπω κάτι τι.

— Τί;

— Δηλαδὴ ὅτι ὅστις δειπνήσῃ ἀπόψε μεθ' ἡμῶν, ὑποχρεοῦται νὰ δειπνήσῃ καὶ μεθαύριον.

— Δυνάμει τίνος νόμου;

— Δυνάμει ἑνὸς στοιχήματος μετὰ τοῦ Σατῶ Ρενῶ. Ἠσθάνθην σκιρτήσαντα, σφοδρῶς τὸν Λουδοβίκον τοῦ ὁποίου ὁ βραχίων ἦτο ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου.

Ἐστράφην, ἀλλὰ καίτοι τὸ πρόσωπόν του κατέστη ὠχρότερον, ἔμενεν ὅμως ἀτάραχον.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ στοίχημα; ἠρώτησα τὸν Δ ...

— Ὦ! ἤθελε μᾶς χρειασθῆ πολὺς καιρὸς νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἐδῶ· πρὸς δὲ τούτοις ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ στοίχημα τοῦτο πρόσωπόν τι τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ χάσῃ, ἐὰν ἤκουε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ.

— Κάλλιστα! εἰς τὰς τρεῖς λοιπόν.

— Εἰς τὰς τρεῖς.

Ἐχωρίσθημεν ἐκ νέου· διαβαίνων δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ὡρολογίου εἶδον ὅτι ἦτο δύο καὶ τριάκοντα πέντε λεπτά.

— Γνωρίζετε τὸν Κ. δὲ Σιατὼ 'Ρενώ, μὲ ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ φωνῆς, τῆς ὁποίας ματαίως ἐπροσπάθει νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν.

— Ἀπὸ μακρὰν μόνον· τὸν ἀπήντησα πολλάκις εἰς τὰς συναναστροφάς.

— Τότε δὲν εἶναι φίλος σας;

— Οὐδὲ κὰν γνωριμίαν ἔχομεν.

— Ἄ! τόσον τὸ καλλίτερον μοὶ εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

— Διατί;

— Τίποτε.

— Ἀλλ' ὑμεῖς τὸν γνωρίζετε;

— Ἐμμέσως πως.

Ἐναντίον τῆς ὑπεκφυγῆς τῆς ἀπαντήσεώς του, ἠδυνήθην εὐκόλως νὰ ἐννοήσω ὅτι μεταξὺ τοῦ Κ. δὲ Φράγκη καὶ τοῦ Κ. δὲ Σατῶ Ρενῶ, ὑπῆρχε σχέσις τις ἐκ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων, ἐν οἷς πάντοτε ἡ γυνὴ εἶναι ἡ αἰτία. Προαίσθημα δέ τι μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἦτο κάλλιον διὰ τὸν συντροφόν μου νὰ ὑπάγῃ ἑκάτερος ὑμῶν εἰς τὰ ἴδια.

— Θέλετε ν' ἀκούσητε μίαν συνβουλὴν, Κ. δὲ Φράγκη, τῷ εἶπον;

— Ποίαν;

— Νὰ μὴ ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τοῦ Δ...

— Διατί; Μήπως δὲν μᾶς περιμένει; Δὲν τῷ εἴπετε μάλιστα ὅτι θὰ τῷ φέρετε καὶ ἄλλον συνδαιτυμόνα;

— Ναί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πειράζει.

— Καὶ πῶς;

— Διότι νομίζω ὅτι εἶναι κάλλιον νὰ μὴ ὑπάγωμεν.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε μίαν αἰτίαν διὰ νὰ ἀλλαξέτε τόσον αἰφνηδίως γνώμην· πρὸ ὀλίγου ἐπεμένετε νὰ μὲ πάρετε καὶ ἄκοντα.

— Ἡ αἰτία εἶναι ὅτι θέλομεν συναντηθῆ μετὰ τοῦ Κ. δὲ Σιατῶ Ρενῶ.

— Τόσον καλλίτερα! λέγουσιν ὅτι εἶναι πολὺ ἀξιαγάπητος, καὶ χαίρομαι εἰς ἄκρον ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ κάμω μεγαλλιτέραν γνωριμίαν μετ' αὐτοῦ.

— Καλὰ λοιπόν! Ἂς ὑπάγωμεν ἐπειδὴ τὸ θέλετε, εἶπον, καὶ κατέβημεν, νὰ λάβωμεν τὰ ἐπανωφόρια μας.

Ὁ Δ... κατῴκει, δύο βήματα μακρὰν τοῦ Μελοδράματος· ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς, καὶ ἐνόμισα ὅτι ὁ καθαρὸς ἀὴρ ἤθελε καταπραΰνει ὀπωσοῦν τὸ πνεῦμα τοῦ συντρόφου μου. Τῷ ἐπρότεινα, ὅθεν, νὰ ὑπάγωμεν πεζοὶ, ὅπερ καὶ ἐδέχθη.

Π'.

Εὕρομεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κυρίου Δ πλείστους τῶν φίλων μου, ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς ἑστίας τοῦ Μελοδράματος, καὶ τῶν κατόχων τοῦ *θεωρείου τοῦ διαβόλου* τὸν Β.... Α.... Β.... Α.... Πρὸς δὲ τούτοις καὶ δύο ἢ τρεῖς μετημφιασμένας ἄνευ προσωπείων, αἵτινες ἐκράτουν τὰς ἀνθοδέσμας των, περιμένουσαι τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ τὰς θέσωσιν ἐπὶ τῶν φιαλῶν.

Ἐπαρουσίασα τὸν Λουδοβίκον εἰς τοὺς μὲν καὶ τὰς δὲ, καὶ εἶναι περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι παρὰ πάντων ἔτυχε χαριεστάτης ὑποδοχῆς.

Δέκα λεπτὰ μετὰ ταῦτα εἰσῆλθε καὶ ὁ Δ... φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἐκ μυοσωτίδων ἀνθοδέσμην του, ἥτις ἐξέβαλε τὸ προσωπεῖον μετ' ἀφελείας καὶ εὐκολίας, ἥτις ἐδείκνυε πρῶτον μὲν τὴν ὡραίαν γυναῖκα, ἔπειτα δὲ τὴν συνειθισμένην εἰς τὰς τοῦ εἴδους τούτου διασκεδάσεις· ἐπαρουσίασα τὸν Κ. δὲ Φράγκην εἰς τὸν Δ....

— Νῦν δὲ, ἐὰν ὅλοι οἱ συσχετισμοὶ ἐτελείωσαν εἶπεν ὁ Β... παρακαλῶ νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ὅλοι ἐτελείωσαν, ἀλλὰ πάντες οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἦλθον εἰσέτι, ἀπεκρίθη ὁ Δ....

— Καὶ ποῖος λείπει;

— Λείπει ὁ Σατὼ Ῥενώ.

— Ναί, τῷ ὄντι· Δὲν ἔχετε στοίχημά τι μετ' αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Β....

— Ναὶ, ἓν στοίχημα διὰ δεῖπνον δώδεκα ἀνθρώπων, ἐὰν δὲν μᾶς φέρῃ γυναῖκά τινα ἣν μᾶς ὑπεσχέθη νὰ μᾶς φέρῃ.

— Καὶ τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη ἠρώτησεν ἡ ἐκ μυοσωτίδων ἀνθοδέσμη, ἡ τόσον δύσκολος ὥστε νὰ γίνωνται τοσαῦτα στοιχήματα περὶ αὐτῆς; Παρετήρησα δὲ ὅτι ὁ Κ. δὲ Φράγκης, εἰ καὶ ἀτάραχος, εἶχε τὴν ὄψιν νεκροῦ.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Δ... ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀδιακρισία εἰς τὸ νὰ σᾶς εἴπω τ' ὄνομάτης, καὶ μάλιστα διότι δὲν τὴν γνωρίζετε· εἶναι ἡ Κυρία.... ὁ Λουδοβίκος ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Δ....

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ἐν ὀνόματι τῆς νέας γνωριμίας μας, σᾶς ζητῶ μίαν χάριν.

— Ποίαν Κύριε;

— Μὴ ὀνομάσητε τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ Κ δὲ Σατὼ Ῥενὼ· γνωρίζετε ὅτι εἶναι ὑπανδρευμένη.

— Ναὶ ἀλλ' ὁ ἀνήρ της εἶναι εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὸ Μεξικὸν, ποῖος ἠξεύρει ποῦ; Ὅταν τις ἔχῃ ἄνδρα τόσον μακρὰν εἶναι ὡς νὰ μὴ τὸν εἶχε.

— Ὁ σύζυγός της ἐπιστρέφει μετάτινας ἡμέρας, τὸν γνωρίζω, εἶναι πολλὰ εὐγενὴς, καὶ ἐπεθύμουν ἐὰν ἦναι δυνατὸν, νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν λύπην τοῦ νὰ μάθῃ εἰς τὴν ἐπιστροφήν του, ὅτι ἡ γυνή του ἔπραξε τοιοῦτον ἀτόπημα.

— Τότε, συγχωρήσατέ μοι Κύριε, εἶπεν ὁ Δ.... Ἠγνόουν ὅτι ἐγνωρίζετε τὴν Κυρίαν ταύτην· καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι ἦτο ὑπανδρευμένη· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑμεῖς τὴν γνωρίζετε, καὶ γνωρίζετε καὶ τὸν σύζυγόν της...

— Τοὺς γνωρίζω.

— Θέλομεν τηρήσει τὴν μεγίστην ἐχεμυθίαν περὶ τούτου. Κύριοι καὶ Κυρίαι εἴτε ἔλθῃ εἴτε δὲν ἔλθῃ ὁ Σατὼ Ῥενὼ, καὶ εἴτε ἔλθῃ μόνος ἢ συντροφευμένος καὶ εἴτε κερδήσῃ εἴτε χάσῃ τὸ στοίχημάτου, σᾶς συνιστῶ τὴν μεγίστην ἐχεμυθίαν περὶ τούτων πάντων.

Διὰ μιᾶς καὶ μόνης φωνῆς ἅπαντες ὑπεσχέθησαν τὴν τήρησιν τοῦ μυστικοῦ, ὄχι βέβαια ὑπὸ βαθέως αἰσθήματος κοινωνικῆς εὐπρεπείας, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον μεγάλην πεῖναν, ἕνεκα δὲ τούτου ἤθελον νὰ καθίσωσι μίαν ὥραν ἀρχήτερα εἰς τὴν τράπεζαν.

— Εὐχαριστῶ, Κύριε, εἶπεν ὁ δὲ Φράγκης εἰς τὸν Δ... τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρά του, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐκάματε πρᾶξιν εὐγενοῦς ἀνδρός.

Μετέβημεν λοιπὸν εἰς τὸ ἑστιατόριον, καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἔλαβε τὴν θέσιν του. Δύο μόνον θέσεις ἔμενον κεναί· ἦσαν δὲ ἡ τοῦ δὲ Σατὼ Ῥενὼ, καὶ ἡ τῆς συντρόφου του. Ὁ ὑπηρέτης, λοιπὸν, ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ τὰ πινακιά των.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἄφησε! ὁ Σατὼ-Ῥενὼ εἶχε προσθεσμίαν μέχρι τῶν τεσσάρων ὡρῶν· εἰς δὲ τὰς τέσσαρας θέλεις τὰ σηκώσει. Ὅταν δὲ σημάνωσιν αἱ τέσσαρες ἀκριβῶς θέλει χάσει. Παρετήρησα τὸν Κ. δὲ Φράγκην, καὶ τὸν εἶδον στρέφοντα τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου· ἦτο τρεῖς καὶ τεσσαράκοντα λεπτά.

Πηγαίνετε καλά; ἠρώτησε μετ' Ἀδιαφορίας ὁ Λουδοβίκος.

— Αὐτὸ δὲν μὲ μέλει εἶπε γελῶν ὁ Δ... αὐτὸ ἐνδιαφέρει τὸν Σατὼ Ῥενὼ· ἐτακτοποίησα τὸ ὡρολογιόν μου κατὰ τὸ ἰδικόν του, ἵνα μὴ ἔχῃ καμμίαν πρόφασιν.

— Ἔ, κύριοι εἶπεν ἡ ἐκ μυοσωτίδων ἀνθοδέσμη, διὰ ὄνομα θεοῦ! ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλευθέρως; περὶ τοῦ δὲ Σατὼ Ῥενὼ καὶ τῆς ἀγνώστου αὐτοῦ, ἂς παύσωμεν, διότι θὰ καταντήσωμεν εἰς σύμβολα, εἰς ἀλληγορίας, καὶ εἰς αἰνίγματα, καὶ τοῦτο εἶναι λίαν ὀχληρόν.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Β.... διότι ὑπάρχουσι τόσαι γυναῖκες περὶ ὧν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀκολύτως, καὶ αἵτινες εὐχαριστοῦνται νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν.

— Εἰς ὑγείαν λοιπὸν αὐτῶν! εἶπεν ὁ Δ.... Καὶ ἤρχισαν νὰ πληρῶσι τὰ ποτήρεά των μὲ παγωμένον Καμπάνιον οἶνον· ἕκαστος εἶχε τὴν φιάλην του πλησίον ἑαυτοῦ.

Παρετήρησα δὲ ὅτι ὁ Λουδοβίκος μόλις ἤγγιζε διὰ τῶν χειλέων το ποτήριόν του.

— Πίνε λοιπὸν, τῷ εἶπα, βλέπεις ὅτι δὲν θέλει ἔλθει.

— Δὲν εἶναι εἰμὴ τέσσαρες παρὰ τέταρτον, εἶπεν· εἰς τὰς τέσσαρας ὅσον δήποτε ὀπίσω καὶ ἂν ἦμαι σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θέλω προφθάσει τὸν μάλιστα προχωρημένον.

— Πάγει καλῶς!

— Ἐνῷ ἐλέγομεν ταῦτα χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἡ ὁμιλία καθίστατο γενικὴ καὶ θορυβώδης. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ὁ Δ... καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρουν τὸ ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του ἀταράχως, ἐναντίον τῆς ἀνυπομονησίας τῶν δύο τούτων, οἵτινες ἠκολούθουν τὸν δείκτην του· εἰς τὰς τέσσαρας παρὰ πέντε παρετήρησα τὸν Λουδοβίκον.

— Εἰς ὑγείαν σας! τῷ εἶπον.

Ἔλαβε τὸ ποτήριόν του καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του· εἶχε δὲ πίει τὸ ἥμισυ ὅτε ὁ κώδων ἤχησε· ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῇ ὠχρότερος, ἀλλ' ἠπατώμην.

— Εἶναι αὐτός! εἶπεν.

— Ναὶ, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴ εἶναι καὶ ἐκείνη, ἀπεκρίθην.

— Θέλομεν τὸ ἴδεῖ παρευθύς. Ὁ κρότος τοῦ κώδωνος εἶχε διεγείρει τὴν προσοχὴν ὅλων, καὶ τὴν θορυβώδη ὁμιλίαν διεδέχθη παρευθὺς ἄκρα σιωπή.

Ἠκούσθη φιλονεικία τις εἰς τὸν ἀντιθάλαμον· ὁ Δ... ἠγέρθη καὶ ἠνέῳξε τὴν θύραν.

— Ἐγνώρισα τὴν φωνήν της, μοὶ εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, λαβὼν τὴν χεῖρα μου καὶ σφίγγων αὐτὴν δυνατά.

— Ἔλα ἔλα, χρειάζεται γεναιότης, ἀνδρίζου τῷ ἀπεκρίθην· εἶναι φανερὸν ὅτι ἐὰν ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν οἰκοίαν ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μετ' ἄλλων ἀνδρῶν οὗ δὲν γνωρίζει, εἶναι ἀχρεῖα γυνὴ, καὶ τοιούτου εἴδους γυνὴ δὲν εἶναι ἀξία τοῦ ἔρωτος εὐγενοῦς ἀνδρός.

— Σᾶς παρακαλῶ, Κυρία μου, ἔλεγεν ὁ Δ... εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, εἰσέλθετε· σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἴμεθα μεταξὺ φίλων.

— Εἴσελθε, φιλτάτη Αἰμιλία, ἔλεγεν ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ, δὲν θέλεις ἐκβάλει τὸ προσωπεῖον σου, ἐὰν θέλῃς.

— Τὸν ἀχρεῖον! ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, εἰσῆλθε γυνὴ συρομένη μᾶλλον ἢ ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Δ... ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐξεπλήρου τὰ χρέη οἰκοδεσπότου, καὶ ὑπὸ τοῦ δὲ Σατὼ Ῥενὼ.

— Τέσσαρες παρὰ τρία λεπτά· εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Σατὼ Ῥενὼ εἰς τὸν Δ...

— Πολὺ καλὰ, φίλτατε, ἐκερδήσατε.

— Ὄχι ἀκόμη Κύριε, εἶπεν ἡ ἄγνωστος γυνὴ, ἀποτεινομένη εἰς τὸν Σατὼ Ῥενὼ, καὶ ἀνορθουμένη καθ' ὅλον τὸ ἀναστημάτης, διότι ἐννοῶ τώρα τὴν ἐπιμονήν σας· ἐστοιχηματίσατε νὰ μὲ φέρετε νὰ δειπνήσω ἐδῶ, δὲν ἔχει οὕτως;

Ὁ Σατὼ Ῥενὼ ἐσιώπησεν. Αὕτη δὲ ἀποτεινομένη εἰς τὸν Δ.... εἶπεν.

— Ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἀποκρίνεται, ἀποκρίθητε ὑμεῖς, Κύριε βδὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ ἐστοιχημάτισε νὰ μὲ φέρῃ νὰ δειπνήσω εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς κρύψω, Κυρία μου, ὅτι ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ, μ' ἐκολάκευσε διὰ τῆς ἐλπίδος ταύτης.

— Καλὰ λοιπόν! τότε ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ ἔχασε τὸ στοίχημά του, ἐπειδὴ ἠγνόουν ποῦ μ' ὡδήγει, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἠθέλομεν ὑπάγει νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὴν οἰκοίαν μιᾶς τῶν φίλων μου, ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἦλθον ἑκουσίως, νομίζω ὅτι ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ πρέπει νὰ χάσῃ τὸ στοίχημά του.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ ἦλθετε, φιλτάτη Αἰμιλία, ἐπανέλαβεν ὁ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ, θέλετε μείνει βέβαια; ἴδετε· ἔχομεν καλὴν συναναστροφὴν ἀνδρῶν, καὶ εὔθυμον συναναστροφὴν γυναικῶν.

— Ἀφοῦ ἅπαξ ἦλθον, εἶπεν ἡ ἄγνωστος, θὰ εὐχαριστήσω τὸν Κύριον ὅστις μοὶ φαίνεται ὁ οἰκοδεσπότης διὰ τὴν καλὴν δεξίωσιν ἣν θέλει νὰ μοὶ κάμῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν χαριεστάτην πρόσκλησίν του, θέλω παρακαλέσει τὸν Κ. Λουδοβίκον δὲ Φράγκην νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Δι' ἑνὸς μόνου πηδήματος, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὁ δὲ Φράγκης εὑρέθη μεταξὺ τοῦ Σατὼ Ῥενὼ καὶ τῆς ἀγνώστου.

— Συλλογισθῆτε Κυρία μου, εἶπεν οὗτος, συγκλείων τοὺς ὀδόντας του ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὅτι ἐγὼ σᾶς ὡδήγησα ἐδῶ, καὶ εἰς ἐμὲ ἀνήκει τὸ νὰ σᾶς ἐπαναγάγω.

— Κύριοι, εἶπεν ἡ ἄγνωστος, ἐνταῦθα εἶσθε πέντε ἄνδρες, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν τιμήν σας πρὸς ὑπερασπισίν μου, ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἐμποδίσει τὸν Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ τοῦ νὰ μετχειρισθῇ βίαν ἐναντίον μου.

Ὁ Σατὼ Ῥενὼ ἔκαμε κίνημα ὀργῆς, ἡμεῖς δὲ ἠγέρθημεν πάντες.

— Καλὰ Κυρία μου, εἶπεν εἶσθε ἐλευθέρα, ἀλλ' ἠξεύρω μὲ ποῖον ἔχω νὰ κάμω.

— Ἐὰν ἐννοῇς ἐμὲ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης μὲ ὕφος ἀπερίγραπτον ὑπεροψίας, θέλετε μὲ εὑρεῖν αὔριον ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν ὁδῷ Ἕλδερ ἀριθ. 7.

— Πάγει καλὰ Κύριε, ἴσως δὲν θέλω λάβει τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἀντ' ἐμοῦ ἐλπίζω ὅτι θέλετε εὐαρεστηθῇ νὰ δεχθῆτε δύο ἐκ τῶν φίλων μου.

— Αὐτὸ μόνον σᾶς ἔλειπεν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης, νὰ μὲ προκαλέσητε ἐνώπιον Κυρίας. Ἄγωμεν Κυρία μου, ἐξηκολούθησε λαμβάνων τὸν

βραχίονα τῆς ἀγνώστου, καὶ πιστεύσατε ὅτι σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βαθους καρδίας διὰ τὴν τιμὴν ἣν μοι ἐκάμετε.

Καὶ ἐξῆλθον ἀμφότεροι ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτης σιωπῆς.

Λοιπὸν Κύριοι, εἶπεν, ὁ Σατὼ Ῥενώ, ἀφοῦ ἐκλείσθη ἡ θύρα, ἔχασα τὸ στοίχημα καὶ τίποτε ἄλλο· μεθαύριον τὸ ἑσπέρας θὰ δειπνήσωμεν ὅλοι εἰς τοὺς Προβιγκιανοὺς Ἀδελφούς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησεν εἰς κενήν τινα θέσιν, καὶ προσήνεγκε τὸ ποτηριόν του εἰς τὸν Δ . . . ὅστις ἐπλήρωσεν αὐτὸ ὑπερχειλές.

Ἐντοσούτῳ ἐναντίον τῆς θορυβώδους εὐθυμίας τοῦ Κ. δὲ Σατὼ Ῥενὼ, τὸ ἐπίλοιπον τοῦ συμποσίου ἐπῆρξεν ἀρκετὰ ἄχαρι. Ξ. Κ.

(Ἕπεται Συνέχεια)

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Θεωρῶν ἀναγκαίαν τὴν σύστασιν ἀνωτέρου ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, εὑρὼν δὲ καὶ τὰ κατάλληλα πρὸς καταρτισμὸν αὐτοῦ πρόσωπα, ἀναγγέλλω, ὅτι ἱδρύεται περὶ τὴν συνοικίαν τῶν Ῥόδων ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ, οὗ τινος τὴν ἐσωτερικὴν διεύθυνσιν ἀνεδέξατο ἡ γνωστὴ διὰ τὴν παιδείαν καὶ ἀρετὴν αὐτῆς Κυρία Σαπφὼ Λεοντιὰς μετὰ τριῶν ἄλλων συμβοηθῶν, δηλ. μιᾶς Ἑλβετίδος, μιᾶς Ἀγγλίδος καὶ ἄλλης Ἑλληνίδος.

Τὰ διδαχθησόμενα μαθήματά εἰσι·

1.) Τὰ Ἱερὰ ἐν ἐκτάσει μετὰ τῆς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἑρμηνείας τοῦ Ἱερεῦ Εὐαγγελίου.
2.) Ἡ Ἑλληνικὴ καθ' ὅλους αὐτῆς τοὺς κλάδους.
3.) Ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἀγγλική.
4.) Ἡ Καλλιγραφία καὶ Ζωγραφική.
5.) Τὰ Ἐργόχειρα.
6.) Ἡ Μουσική.

Μαθήτριαι, οἰκότροφοι, ἡμιτρόφιμοι καὶ ἐξωτερικαί, εἶναι δεκταὶ ἀπὸ πεντοετοῦς καὶ ἀνωτέρω.

Τὰ διδακτρα προσδιορίζονται διὰ μὲν τὰς οἰκοτρόφους εἰς γρόσια 4,500· διὰ δὲ τὰς ἡμιτροφίμους εἰς 2,250· διὰ δὲ τὰς ἐξωτερικὰς εἰς γρ. 100 προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν.

Αἱ ἐξωτερικαὶ λαμβάνουσι μέρος εἰς ὅλα τὰ μαθήματα πλὴν τῆς Μουσικῆς.

Ἰδιαίτερος κανονισμὸς μέλλει νὰ κανονίσῃ τ' ἀφορῶντα τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ.

Ὁ βουλόμενος κατατόξαι εἰς τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, καὶ ἐμπιστευθῆναι τοῖς διέπουσιν αὐτὸ τὴν Χριστιανικὴν καὶ διανοητικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν, δύναται νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως μετ' ἐμοῦ ἢ τοῦ Κ. Α. Πιττακοῦ.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 1α Αὐγούστου 1858.

Ὁ Ἱεροδιδάσκαλος
ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΑΡΩΝΗΣ.

Πρὸ πολλοῦ ἐξέναζεν ἡ κοινωνία ἡμῶν διὰ τὴν ἔλλειψιν καλῶς κατηρτισμένου ἐθνικοῦ παρθεναγωγείου, δυναμένου ἐπαρκεῖν εἰς τὴν κατόρασιν, τὴν θέσιν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς πόλεως ἡμῶν.

Ἤδη, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προγράμματος, ἡ ἔλλειψις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπληρωθεῖσα.

Τὶς Λοιπὸν εὐγενὴς, καὶ φιλάγαθος καὶ φιλόπατρις καρδία δὲν θέλει συνευχηθῇ μεθ' ἡμῶν τὴν παγίωσιν καὶ τὴν ἀεὶ ἐπὶ τὰ κρείττω πορείαν τοιούτου ἐθνωφελοῦς, καὶ τιμῆς προξένου ἐκπαιδευτηρίου, οἷον δυνάμεθα νὰ προοιωνισθῶμεν ἐκ τῆς προτεταγμένης ἀγγελίας. Ἡ μόρφωσις ἐναρέτων καὶ πεφωτισμένων μητέρων ἔχω τοῦ λοιποῦ, μετὰ τὴν περὶ ἄρτου καὶ ὕδατος φροντίδα, τὸ πρεσφιλέστατον ἡμῶν μέλημα, διότι ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν μητέρων κεῖται τὸ μέλλον ἀγαθὸν τῆς πατρίδος, ἡ μέλλουσα ἡμῶν εὔκλεια.

Ν. Κ.

Ὁ κόλπος τῆς Σμύρνης.

Εἶναι ὡραία ἡ νὺξ, εὐμενὴς ἐπιλάμπει Σελήνη,
Καὶ ἡ Σμύρνη λευχείμων θεὰ,
Παρὰ τὴν θῖνα κοιμᾶται, καὶ ὕδατος λείου γαλήνη,
Πρὸς τὴν θεὰν μειδιᾷ.

—

Εἶναι ὡραία ἡ νὺξ, σιωπὴ ἐπικάθηται πᾶσι,
Πλὴν μελιῳδόγγων ᾀσμάτων
Ἦχοι γλυκεῖς ἀντηχοῦν εἰς κοιλάδας εἰς λόφους κ' εἰς θάση
Ἐκ ταχυπλόων ἀκάτων.

—

Τῶν νεαρῶν καρδιῶν αἱ μολπαὶ εἶναι αὗται ἐρώτων,
Φεύγει ὁ βίος ταχύς,
Καὶ ἡ νεότης πετᾷ ἵν' ἀπλήστως γευθῇ ἐκ τῶν πρώτων,
Ἡδονῶν τῆς προσκαίρου ζωῆς.

—

Τῶν νεαρῶν ἡμερῶν ἀνεμνήσθην κἀγὼ, καὶ εἰς πλεῖον
Ἐπιβὰς κ' ἐπιπλέων ἀσμένως,
Μὲ ἀναμνήσεις τερπνὰς 'στὸ εὐρὺ ἐφερόμην πεδίον
Τοῦ ὡραίου τῆς Σμύρνης λιμένος.

—

Πνέουσ' αἱ αὖραι κομίζουν σειρήνων τερπνὰς μελῳδίας·
Ἡ ψυχή μου ἐνθουσιᾷ ὅλην ὡς νέκταρ τὰς πίνει·
Πνέουσ' αἱ αὖραι μ' ὠθοῦν εἰς ἀεὶ προσφιλεῖς παραλίας
Ποῦ ἐγγύς μου ἐκάθητ' ἐκείνη.

—

Ὅθεν ἀγνοὶ στεναγμοὶ ἐν νυκτὶ 'στὸν θεὸν ἀνυψοῦντο,
Προσευχαὶ τῆς καρδίας θερμαὶ,
Πλὴν δι' ἡμᾶς αἱ στιγμαὶ διὰ τί φειδωλῶς ἐμετροῦντο,
Αἱ ὡραῖαι τοῦ βίου στιγμαί;

—

Φεῦ! τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς δὲν ἀφίνει
Ὡς βροτοὶ ταλαιπώρως νὰ ζῶσι,
Ἂν καὶ τὰ ῥόδα ποτὲ τοῦρανοῦ εἰς τὴν γῆν ἐπιχύνῃ,
Τ' ἀφαιρεῖ πρὶν αὐτὰ μαρανθῶσι.

—

Φεύγ' ἡ ὡραία Σελήνη, ἐνῷ μαγικῶς κατοπτρίζει,
Τὴν ὄψιν εἰς κάτοπτρον λεῖον
Πνέουσ' ἡ αὔρα ἰδοὺ μελῳδίαν γνωστὴν προσκομίζει,
Ὦ θεέ. τί μελῴδημα θεῖον!

—

Εἶναι τὸ ᾆσμα ἐκείνης! βεβαίως ποσῶς δὲν λανθάνω,
Ῥίγος χαρᾶς μὲ κατέχει.
Ἀ! τί βλέπω! ἰδοὺ ἡ σκιά της 'στὸ ὕδωρ ἐπάνω
Ἀγγελόμορφος, ἄβρεκτος τρέχει.

—

« Φίλη, ὦ φίλη, ἐπίσχες· χαρά μου σὺ ἦσο ἡ μόνη! »
Πλὴν αὕτη ἀφίπταθ' ἡρέμα.
Φεύγει, καὶ στρέφουσα 'πίσω τὸν δάκτυλον ἄνω ὑψόνει
Ἔνθεον ῥίπτουσα βλέμμα.

Νέαι ἀνακαλύψεις Χρυσοῦ.

Πρὸς ἄρκτον τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐντὸς τῶν ἀγγλικῶν κτήσεων, ἀπέναντι τῶν νήσων *Κουάδρας* καὶ *Βανκουβὲρ* ἀνεκαλύφθησαν πλουσιώτατα στρώματα χρυσοῦ. Τὰ χρυσοφόρα ταῦτα στρώματα οὐδόλως κατώτερα τῶν Καλιφορνιακῶν, ἄφθονα εὑρέθησαν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Θόμψωνος· ἀλλ' ἔτι ἀφθονώτερα καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Φρέζερ, καὶ ἐπὶ τῶν ῥείθρων τῶν ἀπὸ τῶν βραχωδῶν ὀρέων ῥεόντων καὶ ἐκβαλλόντων εἰς τὸν Εἰρηνικόν.

Ὁ χρυσὸς οὗτος εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐξ δακτύλους ὑπ' αὐτὴν, αὔξει δὲ ἐφ' ὅσον τις προσαναβαίνει τὸν ποταμόν. Ὁ ποταμὸς Φρέζερ εἶναι ὀλίγον γνωστὸς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸ λεγόμενον ζενὸν τοῦ Ἰωάννου Δεφόγκα, ὅπερ χωρίζει τὴν νέαν Ἀγγλικὴν Καλιδωνίαν ἀπὸ τῶν νήσων Κουάδρας καὶ Βανκουβὲρ. Ὠνομάσθη δὲ Φρέζερ, ἐκ τοῦ πράκτορος Ἀγγλικῆς τινος ἑταιρίας. Οἱ Ἰνδοὶ καλοῦσιν αὐτὸν *Ταχορτσῆ*.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις ἐκεῖ πρέπει νὰ διαπλεύσῃ, ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου μέχρι τοῦ στενοῦ τοῦ Πουζὲ, 1400 μίλια. Ἐκεῖθεν μέχρι τῶν χρυσοφόρων στρωμμάτων ἀπομένουσι 160 μίλλια ἅπερ δύναταί τις νὰ διανύσῃ εἴτε διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐντὸς ἀκατίων, εἴτε διὰ ξηρᾶς ἐπὶ ἡμιόνων.

Μόλις ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χρυσοῦ ἐγένετο γνωστὴ καὶ χρυσοῦς πυρετὸς κατέλαβε τοὺς Ἀμερικανούς. Ὁ χρυσὸς ἤναψε τὴν εὔπρηστον φαντασίαν αὐτῶν καὶ ἤδη ἐφ' ὅλης τῆς παραλίας τοῦ Εἰρηνικοῦ οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις ἢ χρυσοθήρας, ἐμπόρους, κερδοσκόπους τυχοδιώκτας, ἄνδρας, γυναῖκας, νέους, γέροντας ἐπιβιβαζομένους διὰ τὴν νέαν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Μαγικὸν τωόντι τὸ ὄνομα τοῦ χρυσοῦ! Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἀμερικανικῆς φρεγάτας ἡ *Παναγία* ἐλειποτάκτησεν αὐτανδρον, καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ χρυσοῤῥόα ποταμοῦ. Ὁ λιμὴν τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου εἶναι σήμερον ὁ πολυανθρωπώτερος καὶ εὐπορώτερος, διότι κετέστη τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν ἀναγινώσκει τις εἰδοποιήσεις μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένας, ὅτι τὸ δεῖνα καὶ δεῖνα ἀτμόπλουν ἀναχωρεῖ ἀνυπερθέτως τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ἡμέραν διὰ τὴν χρυσοφόρον γῆν, καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἀγγελίας στρατιὰ ὁλόκληρος χρυσωρύχων, συγκειμένη ἐξ Ἀμερικανῶν, Ἄγγλων, Γάλλων, Γερμανῶν, ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν νέον Πακτωλόν. Μέχρι τοῦδε 1500 χρυσοθῆραι κατέλαβον μέρος τῆς παραλίας καὶ συνέλεγον καθ' ἑκάστην 40 50 ταλλήρων χρυσὸν ἕκαστος. Δύω Ἄγγλοι συνέλεξαν, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, χρυσὸν ἀξίας ἐπέκεινα τῶν τριῶν χιλιάδων ταλλήρων, βοηθούμενοι ἀπὸ μικρᾶς συνήθεις ἀξίνας. Παρὰ τὸ φρούριον Κόλβελ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Ἀμερικανός τις συνέλεξε διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ἐντὸς 15 ἡμερῶν χρυσὸν 4 χιλιάδων ταλλήρων. Μετὰ τῶν Ἀμερικανῶν ἐργάζονται καὶ αὐτόχθονες Ἰνδοί, ἀδλαβεῖς, ὡς λέγουσιν, ἀλλὰ περισσοτέραν δεικνύοντες, δὲν ἠξεύρομεν διατί, συμπάθειαν πρὸς τοὺς Γάλλους, ἢ τοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανούς. Ὁ μέχρι τοῦδε εὑρεθεὶς χρυσὸς εἶναι τῆς καλλίστης ποιότητος. Τὰ τρόμμα εἶναι σπάνια καὶ εἰς μυθώδεις τιμὰς καθ' ὅλα τὰ ἀνώτερα τοῦ ποταμοῦ μέρη, ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἔμποροι ἀπέστειλαν ἤδη καὶ ἐξακολουθοῦσι ν' ἀποστέλλωσι τροφὰς καὶ παντοῖα πρὸς τὴν συντήρησιν χρήσιμα.

Τὰ νέα χρυσωρυχεῖα μακρὰν τοῦ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἀξίαν τῶν τῆς Καλιφορνίας, θέλουσιν αὐξήσει μάλιστα αὐτήν. Ἡ διὰ τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου ὁδὸς εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα, ἡ ταχυτέρα καὶ οἰκονομικωτέρα πρὸς τὰ χρυσωρυχεῖα· ταύτην δὲ πάσης ἄλλης προτιμῶσιν οἱ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου μεταναστεύοντες χρυσοθῆραι. Δὲν εἶναι λοιπὸν δύσκολον, ἡ Καλιφορνία, χώρα εὔφορος καὶ ὑγιεινὴ, νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν νέους ἀποίκους καὶ νὰ κατστῇ χώρα εὐδαίμων καὶ πυρὴν πολιτισμοῦ τῶν ἀπολιτίστων ἐκείνων μερῶν.

Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται ὅπως ἀνεύρῃ ὁδὸν ἔτι συντομωτέραν, συγχρόνως δὲ ἔλαβε πρόνοιαν περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν χρυσωρύχων.

Ἐνῷ ἀνακάλυψις χρυσοῦ ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς, ἄλλη οὐχ ἧττον ἐπίσημος ἀνακάλυψις ἐγένετο ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τοῦ Εἰρηνικοῦ. Μέγα Ἀρχιπέλαγος ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Νέας Ὁλλανδίας, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Γεωγραφίαν. Εἰς τὸ πέλαγος τοῦτο ἴσως ἀπωλέσθησαν τὰ πλοῖα, ἅτινα κατὰ καιροὺς ἀναχωρήσαντα εἰς τὴν Αὐστραλίαν, δὲν ἐπέστρεψαν, καὶ περὶ τῆς τύχης τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐλήφθη ἀγγελία. Ἂς ἀφήσωμεν τὸν πλοίαρχον Κώβινς νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἀνακάλυψιν.

« Ἀναχωρήσας, γράφει οὗτος, ἐκ Λιβερπούλ τὴν 8 Δεκεμβρίου τοῦ 1857, εὑρέθην τὴν 22 Φεβρουαρίου περὶ τὴν 10 ½ ὥραν εἰς τὴν 52° 40 Μ.Π. καὶ 23° Δ.Μ. Ἀείλυψ δεινὴ μᾶς κατέλαβε καὶ ὁ ὁρίζων, ἕνεκα ταύτης, εἶχε σκοτισθῇ. Μετὰ μικρὸν ἐπῆλθεν αἰθρία, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι διαβλέπω γῆν. Περὶ τὴν πρώτην ὥραν, δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία, ἀπέχομεν ταύτης τρεῖς μόνας λεύγας. Ἠδυνάμην νὰ πλησιάσω πλειότερον ἀκινδύνως, διότι 120 πηχῶν βολὶς δὲν εὕρισκε πυθμένα, ἀλλ' ἐπροτίμησα νὰ μείνω πελαγιζόμενος, καὶ νὰ πέμψω λέμβον μετά τινων ναυτῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πρώτου ἀξιωματικοῦ, ὅπως διερευνήσωσι τὴν χώραν. Ἡ μεγαλητέρα νῆσος ἐφάνη ἔχουσα ἕκτασιν δώδεκα λευγῶν. Οἱ ὑψηλότεροι λόφοι αὐτῆς εἶχον ὕψος 500 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἦσαν χιονοσκεπεῖς. Πού καὶ πού παρουσιάζονται μαῦραι κεφαλαὶ βράχων ποικίλλουσαι τὴν θέαν ἐπὶ τὸ γραφικώτερον. Τὰ ῥεύματα μᾶς εἶχον μεταφέρει ἀναπεισθήτως πρὸς νότον, ὅτε εἴδομεν, πρὸς μέγαν ἡμῶν θυμασμὸν, παρουσιαζόμενον ἐνώπιον ἡμῶν εὐρύτατον μυχὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν ἠγκυροβολημένα πολλὰ πλοῖα. Μετά τινα στιγμὴν ἀπεσπάσθη ἐξ ἑνὸς τῶν πλοίων λέμβος ἥτις δὲν ἔβραδυνε νὰ μᾶς προσφθάσῃ· Ἄνθρωπός τις ἀνέβη καὶ μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτον ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀμερικανικοῦ πλοίου *Ὄξφορδ*. Αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας εὐσισκόμεθα εἶχον ἀνακαλυφθῆ ὑπ' αὐτοῦ πρὸ δεκαοκτὼ μηνῶν. Οὗτος δὲ συμφώνως μετ' ἄλλων φαλαινοθήρων μετήρχοντο τὴν ἁλιείαν τῶν θαλασσίων ἐλεφάντων, ἥτις ἔδιδεν αὐτοῖς πλουσιώτατα ὠφελήματα. Τὰ θαλάσσια ταῦτα ζῶα τοσοῦτον ἀφθονοῦσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην ὥστε, ἐν τῷ διαστήματι τῶν πρώτων ἓξ μηνῶν, μόνα τὰ πληρώματα δύω πλοίων ἐξήγαγον 25,000 βαρέλια λίπους ἀπὸ τῶν ζώων τούτων.

Εἰς τὰς νήσους ταύτας ζῶτιν ὡσαύτως ἀμέτρητα στίφη λιποχανῶν, χηνῶν, νησσῶν καὶ παντοδαπὰ τετράποδα τῶν ὁποίων τὰ δέρματα εἰσὶ πολυτιμώτατα. »

Τοῦ νέου Κολόμβου ἡ χαρὰ ὑπῆρξεν ἀνέκφραστος, ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν νέαν ταύτην γῆν, ἀλλ' ἡ χαρά του αὕτη ὡσεὶ καπνὸς διεσκεδάσθη, ὅτε εἶδεν ἄλλον πρὸ αὐτοῦ νὰ τύχῃ τῆς δόξης τῆς ἀνακαλύψεως.

(Ἐκ τοῦ Ῥίγα τῆς Ζακύνθου.)

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ.
ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΔΙΑΦΟΡΙΟΣ (Monsieur Sans-gêne)

Ἐγνωρίσατε βέβαια τὸν Κύριον Ἀδιαφόριον, διότι τὸ *καλὸν* τοῦτο *ἀγόρι*, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830, καὶ μάλιστα τῆς τοῦ 1848, εὑρίσκεται σχεδὸν πανταχοῦ.

Ἐὰν ὁ Κ. Ἀδιαφόριος εὑρεθῇ πλησίον σου εἰς τὸ θέατρον, ἀρκεῖ νὰ συστολθῇς ὅπως ἀφήσῃς ἐλευθέρους τοὺς διαγκωνισμούς του, καὶ ἔγεινες φίλος του. Ἀρχίζει συνομιλίαν μὲ τὴν λέξιν *Κύριε*· εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν σᾶς λέγει *ἀγαπητέ μοι*, καὶ εἰς τὴν τρίτην *φιλτατέ μοι*, καὶ ἰδοὺ ἐγείνατε ἤδη παλαιοὶ φίλοι. Ἠξεύρει τὰ πάντα, καὶ τὰ πάντα διηγεῖται εὐθύμως καὶ μετὰ πονηρίας καί τινος εὐφυΐας ἥτις σὲ τέρπει. Σᾶς λέγει τὸ ὄνομά του χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσητε, καὶ σᾶς ἁρπάζει τὸ ἰδικόν σας. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἡ παράσασις, σᾶς φωνάζει νὰ τὸν ἀκολουθήσητε ἕνα μὴ (λέγει) συντριβῆτε εἰς τὴν πίεσιν τοῦ ὄχλου ἐν τῇ ἐξόδῳ· ὅταν δὲ φθάσητε εἰς τὴν ὁδὸν, χώνει τὸν τὸν βραχίονά του ὑποκάτω τοῦ ἰδικοῦ σου, καὶ σὲ συνοδεύει, θέλοντα καὶ μὴ μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας σου, διὰ νὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ κλέπτας· φθάσας ἐκεῖ σοῦ σφίγκει τὴν χεῖρα, καὶ « *ὑγίαινε, φιλτατέ μοι* », σοὶ λέγει καὶ ἀναχωρεῖ συρίζων. Ἀναβαίνων τὴν κλίμακα λέγεις καθ' ἑαυτόν. « Τί *ἀλλοιότικος* ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶναι *καλὸ παιδί* ».

Τὴν ἐπαύριον ὑπάγετε εἰς τὴν ἑφεσπερίδα τῆς Κ. Β. . . . Αἴφνης ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰς αὐτὴν εἰσέρχεται ἄνθρωπός τις, πρὶν ἢ λάβωσι καιρὸν νὰ τὸν ἀναγγείλωσιν· εἶναι ὁ Κὺρ Ἀδιαφόριος, φορῶν *σουρτοῦκον*, καὶ ὑποδήματα ὀλίγον *λασπωμένα*, ἀλλὰ τί πειράζει! τοιοῦτον καλῆς ψυχῆς παιδὶ φροντίζει ποτὲ διὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν; Εἶσαι ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον βλέπει· τρέχει πρὸς σὲ, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά σου τὴν σφίγγει εἰς τρόπον νὰ σοῦ σπάσῃ τὰ δάκτυλα, καὶ σὲ ἀγκαλίζεται. « Ὦ! τί εὐτυχία, φίλε μου, νὰ σᾶς εὕρω ἐδῶ· ἀλλὰ συγγνώμην, νὰ παρουσιασθῶ πρῶτον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν. » καὶ δὲν σοὶ λέγει πλέον λέξιν δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας.

Μετὰ ταῦτα πηγαίνει καὶ ῥίπτεται ἐπὶ ἀνακλιντῆρος, τοῦ ὁποίου καταλερόνει τὸ δαμασκηνὸν ὕφασμα μὲ τὰ ὑποδήματά του· ἔπειτα δὲ ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θυλακίου του μεταξωτὴν σκούφιαν, τὴν ὁποίαν φορεῖ, ἐπὶ προφάσει μήπως ἁρπάξῃ καταῤῥοήν· ἐγείρεται, καὶ ὑπάγει καὶ σύρει τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος· ἐμφανίζεται εἷς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν. « Γιάννη, τῷ λέγει. φέρε λίγα ξύλα, αὐτὴ ἡ φωτιὰ κοντεύει νὰ σβύσῃ. » θέτει δι' ἰδίας του χειρὸς τρεῖς ξυλάραις ἐπὶ τῆς ἑστίας, καὶ τὰς σκαλεύει ἕως οὗ ἀνάψωσι καλῶς· ἔπειτα δὲ ἀνοίγων ὄπισθεν τὰ κράσπεδα τοῦ φορέματός του, ῥιπίζει τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἑστίας, καὶ θερμαίνων τὰ σκέλη ἀρχίζει νὰ ὑποτονθορύζῃ κάνὲν ἰδικόν του μελῴδημα· ἐὰν εὕρῃ κιβώτιον ἐπὶ τῆς ἑστίας, τὸ ἀνοίγει, λαμβάνει τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας ἐπιστολὰς ἢ γραμμάτια, καὶ ἀναγινώσκει αὐτά· ἐὰν δὲ βιβλίον τι τῷ ἀρέσῃ λαμβάνει αὐτὸ καὶ τὸ ἐμβάλλει ἀναφανδὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Διὰ νὰ κάμῃ μίαν νέκνιδα νὰ θυμώσῃ, ἁρπάζει ἓν ῥόδον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της, καὶ τὸ βάλλει εἰς τὴν θηλειὰν του· ἀπὸ ἄλλας δέ τινας ἀποσπᾷ ταινίαν. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αἴφνης ἐρωτᾷ τραναφώνως — Τί ὥρα εἶναι; καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ποσῶς τὴν μεγάλην ταύτην παράβασιν τῆς χρηστοηθείας, προσκαλεῖ τὸν ὑπηρέτην διὰ τοῦ κώδωνος καὶ « Γιάννι, τῷ λέγει, φέρε μου τὸ καπέλλο μου· τ' ἀφῆκα 'στὴν ἀντικάμερα ». Πλησιάζει τότε τὸ κάτοπτρον, ἐκβάλλει τὴν σκούφιαν του, βάλλει τὸν πῖλόν του καὶ ἐξέρχεται μὲ βῆμα γοργὸν, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς οὐδένα.

Ἅπαντες θεωροῦσιν αὐτὸν ἐξερχόμενον, καὶ λέγουσι πρὸς ἀλλήλους· « Εἶναι παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Κύριος Ἀδιαφόριος, ἀλλὰ πολλὰ καλῆς

ψυχῆς. Ἄλλως τε εἶναι βαρόνος, καὶ ἔχει τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα· εἶναι δὲ καὶ ἐλευθέριος καὶ ἄγαμος· ὅθεν ἀξιόλογος γαμβρός!

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν μέλλεις νὰ καθίσῃς εἰς τὴν τραπέζαν, ἀνοιγεται ἡ θύρα σου, καὶ κάποιος εἰσέρχεται, χωρὶς νὰ προαγγελθῇ· εἶναι ὁ Κύριος Ἀδιαφόριος, ὅστις φωνάζει «Ἐ! φίλε μου, ἡ πεθερά μου μ' ἀγαπᾷ, διότι σᾶς ἐζήτουν διὰ νὰ μὲ προσκαλέσητε εἰς τὸ πρόγευμα!» καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησίν σας, λαμβάνει ἕδραν, κάθητε εἰς τὴν τοῦ οἰκοδεσπότου θέσιν, δράττεται μαχαίρας, καὶ ἀρχίζει νὰ κατατέμνῃ· ἐνῷ δὲ διανέμετε τὸ φαγητὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἢ τοὺς συνδαίτοράς σας, ἐκπωματίζει ἓν βωκάλιον καὶ γεύεται τοῦ οἴνου. «Πῶς ὀνομάζεται ὁ ὑπηρέτης σας; — Φίλιππος. — Φίλιππε, λέγει, πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ὀλίγον ἄσπροκρασί, διότι τὸ μαῦρο μὲ βλάπτει· φρόντιζε δὲ ὅταν μοῦ φέρῃς τὸν καφὲ νὰ ἦναι πολὺ ζεστὸς, καὶ τὸ οἰνόπνευμα (Cognac) νὰ ἦναι καλλίστης ποιότητος.»

— Φίλε μου, λέγει, θέλω νὰ σ' ἔχω μαζύ μου σήμερον ὅλην τὴν ἡμέραν· ἡ ἄμαξά μου εἶναι κάτω καὶ μᾶς περιμένει.

Τὸν συνοδεύω λοιπὸν, καὶ ὑπάγομεν εἰς τὴν ἐξοχὴν· εἰς τὰς ἕξ ὥρας φθάνομεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου γεῦμα λαμπρὸν, καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐκ τῶν εὐθύμων φίλων του μᾶς ἐπερίμενον· τρώγομεν, πίνομεν, γελῶμεν, φλυαροῦμεν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν· ἐφθάσαμεν μὲ καλὸν κατευόδιον εἰς τὸν Καμπάνιον οἶνον, τοῦ ὁποίου ἀπερροφήσαμεν δύο ἢ τρία ποτήρια, ὅτε αἴφνης ἐγείρεται ὁ ἑστιάτωρ, καὶ ὑπάγει... νὰ πλαγιάσῃ!

— Εἶναι ἔξαλλος! λέγω.

— Τῷ ὄντι μοὶ ἀποκρίνονται οἱ τρεῖς φίλοι του ἀλλ' εἶναι *καλὸ παιδί*, ὅλως δι' ὅλου *σὰν φαεινόν*· τὸν ἐσυνειθίσαμεν, καὶ κάμνομεν καὶ ἡμεῖς ὡς αὐτός. Λοιπὸν φέρετε τὸν Καμπάνιον, καὶ ἂς πίωμεν εἰς ὑγείαν τοῦ ἑστιάτορός μας.

Εὐτυχὴς ὁ ἄγαμος ἐκεῖνος, ὅτις ἔχει τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καὶ δύναται πανταχοῦ νὰ κάμνῃ ὅπως θέλῃ!

1. Διὰ νὰ δύναταί τις νὰ πράττῃ ἀτιμωρητεὶ ὡς ὁ Κύριος Ἀδιαφόριος, πρέπει νὰ ἦναι τεσσαράκοντα ἐτῶν, νὰ ἔχῃ τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καὶ σκοπὸν νὰ νυμφευθῇ.

2. Ἄνευ τῶν προσόντων τούτων, ὁ Κύριος Ἀδιαφόριος παύει τοῦ νὰ ἦναι *ἀγαπητὸν πρωτότυπον*, καὶ καθίσταται ἀγροῖκος καὶ χονδροειδής.

3. Ἀλλ' ὅπως δήποτε οἱ τρόποι του δεικνύουσιν, ὅτι τὸν μέλει δι' ἑαυτὸν μόνον καὶ δι' οὐδένα ἄλλον.

4. Ὅτι στερεῖται ἀνατροφῆς, καὶ δὲν ἠξεύρει τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐγένεια.

5. Ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι, ἡ ἀληθὴς εὐγένεια ἐνοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν· ὁ ἐξασκῶν ἀδιακόπως τὰ ἑξῆς ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἀρχαῖα ὅσον ὁ πολιτισμὸς, θελει εἶναι πάντοτε εὐγενής· «Μὴ κάμνετε πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν θέλετε νὰ σᾶς κάμνωσιν αὐτοὶ, καὶ πράττετε δι' αὐτοὺς ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε νὰ πράττωσι δι' ὑμᾶς. Ἀγαπᾶτε καὶ θέλουν σᾶς ἀγαπᾶν.»

Καὶ ὅμως δύναται νὰ συμβῇ περίστασις, ἐν ᾗ ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον εὐγενῆ. Ἡ ἱστορία τοῦ ταλαιπώρου Νικολάου Πατούλη ἀποδεικνύει τοῦτο σαφῶς! θέλω σᾶς τὴν διηγηθῆ.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια).

Τὰ θεωρεῖα ὅπου ὑπῆρχον Κυρίαι, ἐφάνησαν ἥττον θορυβῶδη. Ἀλλὰ πλέον τοῦ ἑνὸς ὡραίου προσώπου ἐκρύφθη ὄπισθεν τοῦ ῥιπιδίου του διὰ νὰ μειδιάσῃ, καὶ ἡ λαίδη Καμβέλλη ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεςερ ἦτο μὲν κακὸς κωμῳδὸς, πλὴν εἰς ἄκρον ἀγαπητός.

Ὁ λόρδος Ἀσπροπυργίτης ὅμως, τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑβριστικῆς ταύτης περιεργείας, ἔμενεν ὡς ἐμβρόντητος. Λοιπὸν, μιλόρδε ἀδελφέ! εἶπεν ὁ ἀδιάλλακτος Βρίαν.

Ὁ Κόμης ἠνέῳξε τὸ στόμα ὡς μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἡ σιωπὴ αὐτοῦ ἐπανῆλθεν ὡς διὰ μαγείας. Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη ἄλλο εἰμὴ ἡ ἰσχνὴ φωνὴ τοῦ ὑποκόμητος Λαντούρη Λούκη, λέγοντος·

— Σᾶς βεβαιῶ ἐνόρκως ἀγαπητὲ, ὅτι ἤθελα δώσει τρία λουΐζια, ἂν μ' ἔδιδε κανεὶς τὸ διοπτρόν μου... Σᾶς ὁμιλῶ σπουδαίως! δὲν βλέπω διόλου.

Ὁ κόμης μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ, ἔρριψε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του βλέμμα φονικὸν, καὶ μετὰ μεγίστου κόπου ἔσυρε τὸ παραπετασμα τοῦ θεωρείου του καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠγέρθη μέγας θόρυβος εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου. Νέον πλῆθος εἰσέρρευσεν ἐπὶ τῶν ἤδη καθημένων θεατῶν, καὶ ὑβρίζοντες καὶ δερνόμενοι ἐκυρίευσαν ἐξ ἐφόδου ἁπάσας τὰς κατεχομένας ἕδρας. Ἦτο ἑννάτη ὥρα καὶ ἡμίσεια· ἦτο ἡ στιγμὴ τῆς *ἡμισείας τιμῆς*, προνόμιον λίαν προσφιλὲς εἰς τὸν ὄχλον τοῦ Λονδίνου, τοῦ ὁποίου ὅμως καταχρᾶται εἰς τρόπον παχυλώτατον καὶ ἀνεδαίστατον. Βοηθούμενος δὲ ὑπὸ τῆς τύρβης ταύτης ὁ Βρίαν ἐξέφυγε· ὁ δὲ Γιόννης λαβὼν παλιν τὸ κιβώτιον τῶν παστιλλῶν τῷ ἀπέδωκεν εἰς ἀνταλλαγὴν τὴν κομψὴν καὶ συρμοφόρον ἐνδυμασίαν του. Ἐν τούτοις σκηνὴ παράδοξος συνέβαινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ὀχλαγωγία τῆς ἡμισείας τιμῆς ἤρχιζε νὰ κατοπτεύεται, ἠκούσθη ἐξ ἑνὸς τῶν ἐμπροσθινῶν θεωρείων κραυγὴ γυναικεία, κραυγὴ ἀδημονίας καὶ τρόμου· ἐξήρχετο ἐκ τοῦ θεωρείου τοῦ συνεχομένου ἀμέσως μετὰ τῆς σκηνῆς, ὅπου ἡ Λαίδη Β... ἐπερίμενε μόνη τὸν ἔνδοξον προστάτην της.

Ἅπαντα τὰ βλέμματα, ἅτινα προηγουμένως ἦσαν ἐστραμένα πρὸς τὸ ἀπώτατον τῆς αἰθούσης, ἵνα εὐφρανθῶσι διὰ τὴν καταισχύνην τοῦ κόμητος Ἀσπροπυργίτου ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς.

Εἶδον τὴν Λαίδη Β... ὠχρὰν, καὶ μὲ χαρακτῆρας τεταραγμένους, ἐξορμῶσαν δρομαίως ἐκ τοῦ θεωρείου της, καὶ κράζουσαν εἰς βοήθειαν, καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐφάνη ἐν τῷ θεωρείῳ ἡ ἀκίνητος ὄψις Τυρρέλου τοῦ τυφλοῦ, ὃν πάντες ἐγνώριζον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σὶρ Ἐδμονδου Μακενσῆ.

Ὁ Σάλιαγκάκης μετημφιεσμένος ἐντελέστατα ὡς *τζέντελμαν*, ὑπῆγε καὶ ἔκρουσεν θαρραλέως εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὑόρκου, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ἔγγραφόν τι.

— Μιλαίδη, εἶπε, χαιρετῶν λίαν εὐσεβάστως, ὁ μιλόρδος δοὺξ μὲ ζέλλει πρὸς τὴν ὑμετέραν αὐθεντίαν, διατάξας με νὰ τῇ ἐγχειρήσω τὴν ἀγγελίαν ταύτην.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, προσήνεγκεν αὐτῇ τὸ γράμμα, ἡ δὲ Λαίδη Β... ἥπλωσε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ λάβῃ· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν τὰ δάκτυλά της ἤγγισαν τὸ χαρτίον, ὁ Σάλιαγκας ἥρπασεν αὐτὰ βιαίως, καὶ δι' ἀνηκούστου ἀταραξίας, ἠγωνίσθη ν' ἀποσπάσῃ τὸ ἀξίας χιλίων λιρῶν ἀδαμάντινον δακτυλίδιόν της. Ἡ λαίδη Β... μείνασα ἐμβρόντητος διὰ τὴν τοιαύτην ἀπίστευτον ἐπίθεσιν, δεν ἠδυνήθη παρευθὺς νὰ ἐκβάλῃ κραυγήν· ὅτε δὲ τέλος ὁ λάρυξ αὐτῆς κατώρθωσε νὰ ἐκβάλῃ οἰμωγὴν, ὁ Σάλιαγκας ἤδη νικηφόρος ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, καὶ ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τοῦ δακτυλιδίου.

Ἡ λαίδη Β... ἔξω φρενῶν, ἐξώρμησε πρὸς καταδίωξίν του, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ οὐδοῦ προσέκρουσε κατὰ τοῦ ταλαιπώρου Τυρέλλου τοῦ τυφλοῦ, ἢ κάλλιον εἰπεῖν κατὰ τοῦ Σὶρ Ἐδμόνδου Μακενσῆ.

— Ἀφήσατέ με νὰ περάσω, κύριε!... ἀνεβόησεν, — ἀφήσατέ με! κλέπτης!... κλέπτης!.. Ὁ ταλαίπωρος τυφλὸς ἐπειράθη τὸ κατὰ δύναμιν νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ, ἀλλ' ἡ κακὴ μοῖρα ἔχωσε τὴν οὐράν της καὶ ἐντοῦθα. Συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς λαίδης Β... ὅτι συμβαίνει μυταξὺ τῶν ὑπερευγενῶν ἐκείνων διαβατῶν, οἵτινες συναπαντώμενοι ἐπὶ τοῦ παραδρόμου (trottoir) παραμερίζουν καὶ οἱ δύο συγχρόνως πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἔπειτα δὲ πάλιν ὁμοῦ εἰς τὸ ἄλλο, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμποδίζωσιν ἀλλήλους ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν· ὁσάκις ἡ Λαίδη Β... ἐρρίπτετο πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ Σὶρ Ἐδμόνδος τὴν ἐμιμεῖτο· ὁσάκις δὲ πρὸς ἀριστερὰν, εὕρισκε τὸν ὄυτως ἀξιολύπητον τοῦτον ἄνθρωπον ἐμπρός της.

— Δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἐφώναζεν ἀσθμαίνουσα ὡς παράφρων, Ἡ.Α. Β. ὑψηλότης μοὶ τὸ ἐδάνεισε... μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθη!.. εἶναι ἀδάμας τοῦ στέμματος, ὤ! Θεέ μου!.. ἀδάμας χιλίων λιρῶν!... Συλλαβετέ τον!.. Βοήθεια!

Τέλος, ἐνισχυομένη ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἐλάβετο τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Σὶρ Ἐδμόνδου Μακενσῆ, καὶ ὠθήσασα αὐτὸν σφοδρῶς εἰς τὸ θεωρεῖόν της, ἔδραμεν, ἔξω φρενῶν, διὰ τῶν διόδων τοῦ θεάτρου.

Ὁ Σὶρ Ἐδμόνδος ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἰδεῖ, καὶ οὐδὲν ἐννόησεν ὁ *καϋμένος*, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στηρίγματος τοῦ θεωρείου, καὶ ἔρριψε διὰ τῆς αἰθούσης τὰ νεκρὰ βλέμματά του.

Ἐν τούτοις ὁ Σάλιαγκας ἀπομακρυνθεὶς ἀρκούντως, ἠδυνήθη ἐν ἀνέσει νὰ περιέλθῃ τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, καὶ φθάσας εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς Λαίδης ὠφελείας, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἀνοικτὸν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτό. Ἡ κόμησσα προκύψασα ἐκ τοῦ θεωρείου της, ἐπειρᾶτο νὰ μάθῃ τί συνέβαινεν ἀπέναντι αὐτῆς, καὶ πόθεν προήρχονται αἱ φωναὶ τῆς Λαίδης Β... Ἡ δὲ Σωσάννα ἐξεναντίας, ἐθεώρει σύννους τὸ μέρος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ὁ Βρίαν, εἰς τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς αἰθούσης, κάτωθεν τοῦ θεωρείου τοῦ κόμητος Ἀσπροπυργίτου. Ὁ Σάλιαγκας ἥψατο αὐτῆς ὄπισθεν τοῦ ὤμου της διὰ τοῦ δακτύλου προσφέρων σιγαλέως *Κυρία τῆς νυκτός!*

Ἡ ὡραία κόρη ἐστράφη ἔντρομος.

— Συγχωρήσατέ με, ὑψηλοτάτη, εἶπεν ὁ Σάλιαγκας μειδιῶν, βάλετε τοῦτο εἰς τὸν κόλπον σας· εἶναι ἐνέχυρον ἀπὸ τοὺς αὐθέντας μας.

Ἡ Σωσάννα ἔλαβε τὸ ὑπὸ τοῦ Σάλιαγκα προσφερόμενον καὶ τὸ ἔθσλεν εἰς τὸν κόλπον της, οὗτος δὲ ἀνεχώρησε διὰ τάχους, καὶ ἀπέδρα διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀγούσης εἰς τὴν σκηνήν.

Θ'· Ἡ νὺξ τῶν δύο νεανίδων.

Περὶ τὴν ὥραν ταύτην ὁ Κόμης Ἀσπροπυγίτης ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μέγαρόν του. Κατέβη ἐκ τῆς ἁμάξης του χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἀνέβη βραδέως τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην του.

Ἦτο τοῦ θανάτου ὠχρότερος, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του εἶχον τὸ βλέμμα ἀόριστον, ἄσατον, καὶ ἐκπεπληγμένον ὡς τῶν ὑπὸ παραφροσύνης ἀπειλουμένων. Κατέπεσεν ἐκ βάθρων εἴς τινα ἕδραν, ἀπέρριψε τὸν πῖλόν του καὶ ἐκράτησε τὴν κεφαλήν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του.

Παράδοξόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν ἦτο ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, συνήθως τοσοῦτον ψυχροῦ, καὶ τόσον καλῶς τεθωρακισμένου διὰ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ ἀριστοκρατικοῦ ἐγωϊσμοῦ του· ἀλλ' ἡ ἀδημονία διεισέδυσε διὰ τοῦ θώρακος τούτου ὡς ξίφος πριονιζὸν καὶ σηψεδακὲς μέχρι τῆς καρδίας του, ὅπου χεὶρ ἀνηλεὴς τὸ περιέστρεφεν ἀδιακόπως καὶ ἀδυσωπήτως.

Ὁ κόμης Ἀσπροπυργίτης ἦτο πεντηκονταετὴς περίπου· τὸ πρόσωπόν του παρεῖχεν ἀσθενῆ τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' ἡ ἔκφρασίς του ἦτο πάντη διάφορος ἐξέφραζε θυμαλγῆ ἀπάθειαν, μεμιγμένην μετὰ συμπτωμάτων μανιώδους ὀργῆς, ἅτινα ἐγγαράτονται καὶ ἐνσαρκοῦνται μετὰ τοῦ γήρατος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀνθρώπων αἱματηρᾶς κρασεως. Ἐμάντευε δέ τις εὐκόλως τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ σχηματισθὲν κενὸν, τὴν ἀνίαν, τὴν ἀηδίαν ἥτις

ἐπακολουθεῖ εἰς τὸν κόρον τῶν ἐπιθυμιῶν· ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀνίᾳ ταύτῃ, ἣ· πολλοὶ θεωροῦσιν ὡς κατὰ φαντασίαν κακόν, ἀληθῆς ἀλγηδών· ἡ λύσσα ἐπάλαις κατὰ τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡ κατατρύχουσα αὐτὸν ἀδημονία ἐνεφώλευεν ὡς ὄφις φαρμακερὸς εἰς τὰ σπλάγχνα του.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πλέων ἀκολάζων φαυλοδικιτῶν τοῦ Λονδίνου· ἐκυλίετο κτηνωδῶς εἰς μυσικὰ ὄργια, καὶ σχεδὸν κατὰ μόνας, καὶ δὲν εἶχε κἂν τὴν πρόφασιν τῆς ἡδονῆς, διότι παντοῦ τὸν ἠκολούθει ἡ χρονικὴ ἀνία του, καὶ ἔπραττε τὸ κακὸν μετ' ἀνορεξίας.

Διατελέσας ἐπὶ δέκα λεπτὰ εἰς ἐντελῆ ἀκινησίαν ἐν τῇ ἕδρᾳ του, ἠγέρθη αὖρνης· τὸ πρώην ὠχρὸν πρόσωπόν του εἶχε τώρα τὸ ἐρύθημα τῆς ἀποπληξίας· ἐσήμανε δὲ τόσον σφοδρῶς ὥστε τὸ σχοινίον ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του.

— Πάτερσων! .. Γιλβέρτε Πάτερσων! .. ὁ ἀχρεῖος ὁ Γιλβέρτος Πάτερσων! εἶπεν εἰς τὸν παρουσιασθέντα ὑπηρέτην, ἂς ἔλθῃ εὐθύς.

— Πάλι θὰ τοῦ τὴν ἔφτιαξεν ὁ Βρίαν! .. εἶπε κατὰ νοῦν ὁ ὑπηρέτης, ὁρμήσας πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐπιστάτου.

Οὗτος ὅμως τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφρὰν, καὶ τὴν συνείδησιν ἥσυχον· τὸ μετὰ μεσημβρίαν διάζημα εἶχε δαπανήσει πρὸς καλὸν τοῦ αὐθέντου του χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐπαρουσιάσθη ἐπί τινι προφάσει (οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι δὲν στεροῦνται προφάσεων) εἰς τῆς κυρίας Μακ-Νάβης, καὶ εἶδε τὴν Ἄνναν Μακ-Φαρλάνην τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τὸν ἐθάμβωσεν ... Ὁ Βώβης δὲν εἶπε ψεύματα.

Ὁ Πάτερσων λοιπὸν κετέβη μετὰ σπουδῆς, καὶ παρέστη μειδιῶν ἐνώπιον τοῦ κόμητος, ὅςις ἔμενεν εἰσέτι ὄρθιος, μὲ στόμα ἠνεῳγμένον, μὲ ὀφθαλμὸν προσηλωμένον, καὶ πάλιν ὠχρὸς ὡς πρότερον· ἀφῆκε δὲ τὸν Πατερσῶνα νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ ἐπιστάτης ἐχαιρέτησεν αὐτὸν ταπεινώτατα, χωρὶς δυστυχῶς, νὰ ἐξετάσῃ ποσῶς τὴν ὄψιν τοῦ κυρίου του· ἄλλως ἤθελεν ἰδεῖ τὴν ἐκπαπειλοῦσαν αὐτὸν λαίλαπα.

— Μιλόρδε, ἤρχισε λέγων, χαίρω ὅτι ...

Ὁ κακόμοιρος δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του. Γρόνθος σιδηρὸς, γρόνθος μιλόρδου καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ κοίλου τοῦ στομάχου του, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου.

Ὁ λόρδος εἶχεν ἄλλοτε ἀσκηθῆ μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὴν εὐγενῆ τέχνην τῆς πυγμῆς, (boxing) καὶ ἐνησχολεῖτο ἀκόμη ἐνίοτε εἰς τὴν διασκέδασιν ταύτην.

Ὁ Γιλβέρτος ἀνηγέρθη ἡμιπεπνιγμένος.

—Ἄπελθε ἀχρεῖε! τῷ εἶπεν ὁ κόμης,—σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τούτου! ... Κακοῦργε! ποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ διατάζῃς νὰ δείρουν τὸν ἀδελφὸν ἑνὸς κόμητος; ... ἐκδικεῖται ... ἐκδικεῖται κατ' ἐμοῦ! Καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέπεσε πάλιν ὄπτιος εἰς τὴν ἕδραν του.

— Ἀλλὰ, μιλόρδε ... ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ταπεινῶς ὁ Πάτερσων.

— Σιώπα, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, ἀχρεῖε δοῦλε! προδότα! ἀνεβόησεν ὁ Λόρδος Ἀσπροπυργίτης! Ἄπελθε ἀμέσως! ... δὲν θέλω νὰ κοιμηθῇς πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου ... Αὔριον δύνασαι νὰ πάρῃς ὅ,τι σοὶ ἀνήκει καὶ ὅ,τι μου ἔκλεψας .... δὲν θέλω ὅμως νὰ κοιμηθῇς πλέον ὑπὸ τὴν στέγην μου!

Ὁ Κόμης ἐστήριξε τὴν βεβαρυμμένην κεφαλήν του ἐπὶ τῆς χειρός του.

— Θὰ μὲ θανατώσῃ, καὶ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία! εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον — ναί θὰ μὲ θανατώσῃ!... — Ἄπελθε!

Ὁ Γιλβέρτος Πάτερσων δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντιςῇ εἰς τὴν ῥητὴν ταύτην διαταγήν· μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ περιτυλιχθῇ εἰς τὸν μανδύαν του, καὶ ἐξῆλθε δρομαίως ἐκ τοῦ μεγάρου.

Τὸ ψύχος ἦτο ὁμιχλῶδες καὶ ὑγρὸν, ὁ δὲ Πάτερσων ἔβαινεν ἀσκόπως διὰ τῶν ὁδῶν, οὐδὲν ἄλλο συλλογιζόμενος ἢ τὴν πρὸ ὀλίγου σκηνὴν τῆς ἐξώσεώς του, καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο δυνάμενος νὰ προσέχῃ.

— Νὰ μὲ διώξῃ! ἐμουρμούριζε,— νὰ μὲ διώξῃ εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγὼ εἰργαζόμην δι αὐτόν.... Ἄχ! μιλόρδε, μιλόρδε! .. οὕτως ἢ ἄλλως θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς· νὰ μὲ διώξῃ! ... Νομίζει λοιπὸν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος *τῆς δουλειᾶς*, ἀφίνει τόσον εὔκολα ἕνα μεγάλο σπῆτι μὲ μόνον τέσσαρες πέντε χιλιάδες λίραις στὴν τζέπη του! .. Δὲν ἐχρειαζόμην εἰμὴ πέντε ἔτη ἀκόμη διὰ νὰ κάμω ἔντιμον κατάστασιν... Πέντε ἔτη! ξέρω τί λέγω ... μήπως δὲν ξέρω νὰ λογαριάζω; Λοιπὸν πέντε ἔτη μοῦ κλέπτεις, μιλόρδε κόντε μου! Πέντε ἔτη ἀξίζουν τούλάχιςον πέντε χιλιάδες λίραις! ἐν συνειδήσει λοιπὸν, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ χαρίσω τοιαύτην ποσότητα! ..

Διέτρεξε, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ποῦ ὑπήγαινεν, μέγα μέρος τοῦ Δυτικοῦ Ἄκρου, καὶ ἤδη περιεπάτει ὁμιλῶν κατὰ μόνας καὶ διὰ χειρονομιῶν ἐπὶ τῶν εὐρέων πεζοδρόμων τοῦ Ὑψηλοῦ Ὁλβόρνου (High-Holborn).

— Νὰ μὲ διώξῃ! ἐπανέλαβε, καὶ ὁ διάβολος δὲν θὰ μοῦ δείξῃ τὸν τρόπον τοῦ ν' ἀναλάβω τὴν θέσιν μου; Ἄς ἴδωμεν! ὑπομονή! .. ἐπεράσαμεν καὶ ἀπὸ χειρότεραις ἡμέραις ἀπ' αὐτήν ... Ἄς πασχίσωμεν!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξηκολούθει ὁδεύων διὰ τοῦ Ὁλβόρνου, εἶτα δὲ διὰ τοῦ Φθινοπαζάρου (Cheapside)· Εἰσῆλθε τέλος εἰς τὴν Κορνιχίλλην τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εἶχε διατρέξει ἦτο μακρόν, καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζηται, καὶ εἰς τὴν φυσικὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως ὑπείκων, ἐκάθισεν ἐπὶ ὁροσήμου τινὸς (borne) προφυλάττοντος τὴν γωνίαν ἥτις σχηματίζεται διὰ τῆς τετραγώνου οἰκίας ἐπὶ τῆς Φιντζιλαίνης καὶ Κορνιχίλλης, ἐνταῦθα ἐξηκολούθησε τὰς σκέψεις του.

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τῆς Κορνιχίλλης ἀντικρὺ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἀδαμαντοπώλου Φαλκστωνος, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα μικρᾶς τινος οἰκίας νεοδμήτου καὶ λευκῆς, ἔλαμπε φῶς τι διὰ μέσου τῶν λευκῶν καὶ διαφανῶν παραπετασμάτων. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο ἡ τῆς κυρίας Μακ-Νάβης, καὶ τὸ φῶς ἔλαμπεν ἐν τῷ κοινῷ τῶν δύο νεανίδων κοιτῶνι, τῶν θυγατέρων δηλαδὴ τοῦ Ἄγγου Μακ-Φαρλάκ.

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον, καὶ ἡ Κλάρη ἐκειμᾶτο. Ἡ ὡραία κεφαλή της ἔκειτο ἐπὶ τῆς λείας καὶ λευκῆς ὠλένης της, τὴν ὁποίαν ἡ ταραχὴ ἐνυπνίου τινὸς εἶχεν ἐκβάλει ἀπὸ τὰ σκεπάσματα ἐναντίον τοῦ ψύχους. Ἀνέπνεε μὲ ἄνισον ἔντασιν, καὶ ἐνίοτε οἰμωγὴ ἐξέφευγεν ἐκ τοῦ ἡμικλείστου στόματός της.

Ἡ Ἄννα ὅμως ἐκάθητο. Ἡ νυκτικὴ ἐνδυμασία της ἦτο πρὸ πολλοῦ τελειωμένη· εἶχεν ἀναστείλει τὴν κόμην της, καὶ δέσει τὸν κεκρύφαλόντης, καὶ ῥίψει ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς τὴν λεπτὴν ὀθόνην τῆς ὁποίας αἱ πτυχαὶ ὑπεδείκνυον τὴν ἀβρότητα τῆς σωματικῆς διαπλάσεώς της..

Ἐγρηγόρει, καὶ ἐφαίνετο περιμένουσα ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσίν τινος. Προσεῖχε τὸ οὖς μετὰ προθυμίας ὁσάκις ἠκούετο θόρυβος ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ κατὰ καιροὺς συνέκλειε τὰς χεῖράς της ὡσανεὶ προσηύχετο θερμῶς.

. Ναί, διότι ἀπὸ τῆς πρωΐας ὁ Στέφανος Μακ-Νάβης δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του· δὲν εἶχον ἀκούσει περὶ αὐτοῦ, ἦτο μεσονύκτιον καὶ ἡ Ἄννα δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἐθεώρει ἐνίοτε τὴν ἀδελφήν της Κλάρην, ὡς νὰ ἐζήλευε τὸν ὕπνον της, ἢ ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ συνομιλῶσι, διὰ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῆς τὴν ἀνησυχίαν της, διὰ νὰ μὴ φέρῃ μόνη ἐπὶ τῆς καρδίας τὸ καταθλίβον αὐτὴν βάρος.

Ἡ Κλάρη ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται· κοιμωμένη δὲ ἐψιθύριζε λόγους συγκεχυμένους, καὶ ὅταν ἡ λάμψις τῆς λαμπάδος της κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἔβλεπέ τις μικρὰς ῥανίδας ἱδρῶτος ἀναφυομένας, καὶ εὐθὺς πάλιν ξηραινομένας ἐπὶ τοῦ φλεγομένου μετώπου της — Γαλαίπωρε ἀδελφή μου! εἶπε κατὰ νοῦν ἡ Ἄννα, ἰδοὺ πῶς πάσχει ἐπὶ πολλὰς ἤδη νύκτας ... Ἀλλ' ὦ θεέ μου δὲν θὰ ἔλθῃ; ... Θεέ μου! κάμε ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ!

Κρότος μεμονωμένος καὶ μετ' ἐντάσεως διπλασιασθεὶς ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ.

Ἡ Ἄννα ἐξεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης της· ἡ θύρα τῆς κλίμακος ἦτο ἤδη προηγουμένως ἠνεῳγμένη· τρέμουσα δὲ ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ ἐντρεπομένη διὰ τὴν προθυμίαν της, ἡ νεᾶνις ἔκυψεν ὑπεράνωθεν τῆς κλίμακος ἵνα ἴδῃ καὶ ν' ἀκούσῃ.

Ἡ Κυρία Μακ-Νάβη ἐφάνη μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς κλίμακος, διότι καὶ αὕτη ἠγρύπνει· ἡ μητρικὴ σοργὴ δὲν κοιμᾶται εὐκολώτερον τῆς ἀγάπης τῆς ἐρωμένης· ὑπεδέχθη τὸν Στέφανον καθ' ἣν στιγμὴν δούλη τις ἠνέῳξε τὴν θύραν, καὶ περιθάλπουσα αὐτὸν, τὸν ἠρώτα παντοιοτρόπως.

Ὁ Στέφανος ἦτο περίλυπος. Ἡ Ἄννα δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἴδῃ εἰμὴ μίαν μόνην στιγμὴν, ἀναβαίνοντα τὴν πρώτην κλίμακα, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀρκετόν· πλὴν καίτοι ἡσυχάσασα, κατέςη καὶ αὐτὴ περίλυπος διὰ τὴν λύπην τοῦ ἐξαδέλφου της.

Ἀκροωμένη δὲ ἤκουσε τὸν Στέφανον εἰσερχόμενον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρός του. Πᾶν ὅτι ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ἡ Ἄννα ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου, προφερόμενον μετὰ λυπηρᾶς συγκινήσεως ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, καί τινα θυμαςικὰ ἐπιφωνήματα τῆς Κυρίας Μακ-Νάβης· ἔτρεμε, τὸ ταλαίπωρον κοράσιον, ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν νυκτικὸν φόρεμά της, τὸ ὁποῖον ἄνεμος κατάψυχρος διεκυμάτιζεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀλλ' ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν της.

Ἡ συνέντευξις δὲν διήρκεσε πολύ· μετ' ὀλίγον ὁ Στέφανος ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ἀντὶ ν' ἀναβῇ πρὸς τὸ δωμάτιόν του, κατὰ τὴν συνηθειάν του, διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ.

— Ποῦ ὑπάγει; ἠρώτησε κατὰ νοῦν ἡ Ἄννα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐρώτησίν της ταύτην οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν, καὶ οὐδὲ ἤκουσε πλέον τίποτε· ἐκτὸς ὀνόματός τινος τὸ ὁποῖον ὁ Στέφανος ἐπρόφερεν ἐναγκαλιζόμενος τὴν μητέρα του, Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν τὸ τῆς Κλάρης, ἡ δὲ Ἄννα ἠσθάνθη ἐν δάκρυ καταπίπτον ἀπὸ τὰς βεβαρυμμένας βλεφαρίδας της.

— Τὴν Κλάρην! ἐπανέλαβε θυμαλγῶς, — καὶ ἐμέ; ...

Ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ ἐκλείσθη πάλιν, καὶ ἡ Κυρία Μακ-Νάβη ἀνέβη ἐπιμύζουσα·

— Ὁ δυστυχὴς νέος *τζέντελμαν*! .. ὁ Στέφανος εἶναι ἀγαθὸν καὶ γενναῖον παιδί!—ὁ ταλαίπωρος ὁ Φράγκης! ...

Ἡ Ἄννα ἐπανῆλθεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ δωμάτιόν της, τοῦ ὁποίου ἔκλεισεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν, φέρουσα μεῖζον βάρος ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Ἡ Κλάρη ἐκοιμᾶτο ἀκόμη· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ Ἄννα ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἡ ἀδελφή της συνεταράχθη σφοδρῶς ἀσθμαίνουσα δεινῶς ὑπὸ τὸ βάρος ὀδυνηροῦ ἐνυπνίου· ἐπειρᾶτο νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ ἐφιάλτης ἔκλειε τὸ στόμα της.

— Κλάρη! Κλάρη! εἶπεν ἡ Ἄννα, ἡ δὲ φιλικὴ αὕτη φωνὴ διέλυσεν ἐν μέρει τὴν μαγείαν,

— Στέφανε! ὦ Στέφανε! ἐμουρμούρισεν ἡ Κλάρη· σῶσον με! Ἡ Ἄννα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς δύο της χεῖρας, καὶ ἄφθονα δάκρυα ἐξέῤῥευσαν διὰ τῶν δακτύλων της.

— Καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ! .. εἶπεν ἐπιμύζουσα· καὶ δι' ἑνὸς φιλήματος ἐξύπνισε τὴν ἀδελφήν της.

Ἡ Κλάρη ἀνεσηκώθη ἔντρομος, καὶ ἔῤῥιψε τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν τράχηλον τῆς Ἄννης ἥτις ἐπροσπάθει νὰ μειδιᾷ.

Σὺ εἶσαι; εἶπεν· ὦ! εὐχαριστῶ! .. ἔβλεπα ὄνειρον... Ὦ! πόσον σὲ ἀγαπῶ, Ἄννα, καὶ τὶ ὡραῖον ἀφύπνισμα μοὶ εἶναι ἡ θέα σου! .. ὄνειρον τρομερὸν, ἀδελφή μου! ...

Διακόπτουσα δὲ αὐτὴ ἑαυτὴν ἐπρόσθεσε· — Τρομερὸν καὶ γλυκὺ ἐνταυτῷ . . . Ἦτο ἐκεῖ . . . μὲ περιέκλειεν εἰς τὰς ἀγκάλας του . . . Μὲ παρέσυρεν . . . καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀποφύγω . . .

— Τίς ; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα, ὁ Στέφανος;

Ἡ Κλάρη ἀνένευσεν ἀρνητικῶς.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη, — ὁ Στέφανος ἐπροσπάθει νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον του.

— Ἐναντίον τίνος ; ἠρώτησε πάλιν ἡ Ἄννα.

Ἡ Κλάρη προσήλωσεν εἰς αὐτὴν τὸ βλέμμα, καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ ὡραίου προσώπου της μετεβλήθη αἴφνης.

— Δὲν ἠξεύρω, ἐψιθύρισε· — τί εἶπος; . . . ὡμίλησα ὡς εἰς τὸν ὕπνον μου.

— Ὡμίλησες περὶ τοῦ Στεφάνου, ἀδελφή μου.

— Ναί . . . τῷ ὄντι . . . Ἄκουσον, Ἄννα, εἶπε καὶ ἐπέσυρε τὴν νέαν ἀδελφήν της ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὴν κατεφίλησε.

— Ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου, ἐπανέλαβε τὸν ἀγαπᾶς . . . τόσον τὸ καλλίτερον ! ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατρός μας ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔλευσίν του . . . ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἴδωμεν, καὶ ἴσως αὔριον . . . θέλω τῷ ὁμιλήσει Ἄννα, καὶ θέλεις γίνει εὐτυχής.

— Ἀοιπὸν σὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷς; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα κλαίουσα καὶ μειδιῶσα ἐνταυτῷ.

— Ἐγώ ; . . . Δὲν ἀγαπῶ κανένα, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρη μετὰ σφοδρότητος. — κανένα, μὲ ἐννοεῖς . . . Καὶ ποῖον ν' ἀγαπήσω ;

— Ἐνόμιζα . . .

— Τί κρύα ποῦ εἶσαι ἀδελφή μου. πλάγιασε, πλάγιασε γρήγορα· τὴν κακόμοιρη τὴν Ἄννα μου! πόσον θὰ χαρῶ νὰ τὴν ἰδῶ πανδρεμένη μὲ τὸν ἐξαδελφόν μας ! ὅσις εἶναι τόσον εὐγενὴς καὶ καλός· ἐπεθύμουν ὁ πατήρ μας νὰ ἦτο ἤδη εἰς τὸ Λονδῖνον !

Αἱ δύο ἀδελφαὶ συνενηγκαλίσθησαν πάλιν, καὶ ἡ Ἄννα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην της, καὶ μετά τινα λεπτὰ ἠδύνατο ν' ἀκούῃ τις τὴν τακτικὴν καὶ ἐλαφρὰν ἀναπνοὴν τοῦ ὕπνου της· ἡ δὲ Κλάρη ἀπ' ἐναντίας ἠγρύπνει ! ἠγρύπνει, φεῦ ! καὶ ταύτην τὴν νύκτα ὡς καὶ τὰς ἄλλας, ὁσάκις κανὲν ὄνειρον δὲν ἤρχετο νὰ ναρκώσῃ τὸν πυρετὸν τοῦ μόνου καὶ καταβιβρώσκοντος λογισμοῦ της . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιλβέρτος Πάτερσων ἔσχε καιρὸν νὰ συλλογισθῇ, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε κανὲν μηχάνημα, καὶ ἔμενε πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπὶ τοῦ ὁροσήμου, παγωμένος, δυσηρεστημένος καὶ διστάζων.

Ὁ κρότος τῆς θύρας, ἐξερχομένου τοῦ Στεφάνου, διέλυσεν τὴν λυπηρὰν ἀμηχανίαν του· ἠγέρθη αἴφνης καὶ διετίναξε τὰ ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς ὑγρασίας νεναρκωμένα μέλη του.

— Ποῦ 'στὸ διάβολο εὑρίσκομαι ; . . . εἶπε· — δὲν 'μπορῶ νὰ κοιμηθῶ 'στὸν δρόμον . . . γιὰ νὰ δοῦμαι ! Στρέφων δὲ περιέζ τὰ βλέμματά του, ἐννόησεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν Κορνιχίλλῃ, καὶ ἀναβλέψας ἐγνώρισε τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἔφεγγεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Μάκ Νάβης.

Αὕτη ἡ θέα ἐφάνη ὡς διασκεδάσασα τὰ σκότη τῆς διανοίας του, καὶ κτυπῶν τὸ μέτωπόν του ἐμειδίασε μετὰ χαρᾶς.

Ἡ δουλειὰ πάγει καλά! . . . εἶπεν, αὔριον βλέπομεν τί θὰ κάμωμεν.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΤΙ ΤΡΩΓΟΜΕΝ ;

(Συνέχεια).

Πάντα τὰ ἔθνη, ἐξαιρουμένων τῶν λατρευτῶν τοῦ Βούδα, κρεωφαγοῦσι, καὶ εἰς τὸ εὐρύχωρον βασίλειον τῆς φύσεως, οὐδὲν σχεδὸν γένος ζώων ἀποφεύγει τὴν γενικὴν σφαγήν· καὶ τὰ εὐτελέστατα καὶ ἀηδέστατα αὐτῶν τυγχάνουσιν ὑποδοχῆ ἔν τινι στομάχῳ, καὶ εὑρίσκεται φυλὴ ἀσπαζομένην αὐτὰ ὡς εὐεργέτας· καὶ σκώληκες καὶ ἔντομα χωρηγοῦσι τροφήν.

Ὁ κοινὸς βροχοσκώληξ συναθροίζεται μετὰ προσοχῆς εἰς τὴν Κίναν καὶ εἴτε ὠμὸς εἴτε ψητὸς, θεωρεῖται ὡς τὸ ὀρεκτικώτατον φαγητόν· καὶ ὅμως οἱ πτωχοὶ κυρίως ἐκτιμῶσι, παρὰ τὴν ἡδονὴν τῆς γεύσεως, καὶ τὸ εὔωνον τῶν τοιούτων ζωοτροφιῶν. Ἴσης δὲ ἀξίας εἶναι καὶ ὁ φοινικοσκώληξ τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν, ὅστις ψηνόμενος ἐπὶ λιγνοτάτων ὀβελῶν καὶ πλουσίως καρυκευόμενος ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν καλλίστων βρωμάτων τῶν πολυτελῶν συμποσίων· ὁ συγγενὴς αὐτοῦ σκώληξ γρουγρὸ τῆς Ἰαύας λέγεται ὅτι εἶναι λιπαρώτερος καὶ ἁβρότερος τὴν γεῦσιν· Ἀλλ' οὐδὲ οἱ δαπανηροὶ μεταξοσκώληκες ἐκφεύγουσι τὴν τύχην πάντων τῶν ἐδωδίμων. Ἀφ' οὗ ἀπαλαχθῶσι τῶν κοκκυλίων των μετ' ἐπιμελείας παρασκευαζόμενοι, ὑπεραγαπῶνται καὶ καταβιβρώσκονται ὑπὸ τῶν εὐγενῶν τῆς Μαδαγασκάρ. Οἱ Κινέζοι μὲ τὴν ἀπίστευτον δύναμιν τοῦ ὑπερνικᾷν πᾶσαν φυσικὴν ὁρμὴν καὶ ἐνταῦθα πρωτεύουσι πάντων· συσσωρεύουσι τὰς νύμφας τῶν κυανοπτέρων μυιῶν ἀπὸ σωροὺς σεσηπότων ἰχθύων παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἐκτιμῶσι τὸ προϊὸν τοῦτο περισσότερον ἢ ὅτι ἡ εὐκολία τῆς ἀποκτήσεως αὐτοῦ μᾶς κάμνει νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Τοιουτοτρόπως κατατάττουσι ἑαυτοὺς, καί τοι κομπάζοντες ἐπὶ κεντρικῇ ὑπεροχῇ, εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ μετὰ τῶν πτωχῶν Ἰνδῶν τοῦ Ὀρινόκου, τοὺς ὁποίους ὁ περιηγητὴς Σχομβούργης εἶδε σκάπτοντας μετὰ προθυμίας τὴν γῆν πρὸς εὕρεσιν νυμφῶν καὶ σκωλήκων· ἀλλ' οὗτοι τὰ ἔτρωγον ὠμὰ ἐνῷ τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανίου Κράτους μαγειρεύουσι τοὺς σκώληκάς των μὲ ἀρώματα καὶ καρυκεύματα. Μυριάποδες δέκα καὶ ὀκτὼ δακτύλων τὸ μῆκος κατεβροχθίζοντο μετ' ἀπληστίας ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν συντρόφων τοῦ μεγάλου Οὐμβόλδου, καὶ βδέλλαι κοσμοῦσι τὰς τραπέζας καὶ αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἰαπωνίας. Στρέφοντες πρὸς τοὺς σκώληκας καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν εὑρίσκομεν ὅτι αἱ ὑψηλότεραι τάξεις τῶν ὀστρέων καὶ λοιπαὶ τάξεις τῶν ὀστρακοδέρμων τρώγονται σχεδὸν ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν· ἀλλ' ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰ γνωστότερα εἴδη, βλέπομεν ὅτι οὐδεὶς σχεδὸν κάτοικος τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς ἀπαλωτάτης μεδούσης μέχρι τοῦ τραχυτάτου ὀστρακοδέρμου δὲν διαφεύγει τὴν ἀδδηφαγίαν τοῦ ἀνθρώπου